TICHÉ TÓNY

Almanach 18. ročníku
literární soutěže
„Příbram Hanuše Jelínka 2014“

© Knihovna Jana Drdy, 2014
ISBN 978-80-86937-47-2

Výsledky 18. ročníku literární soutěže pro mládež Příbram Hanuše Jelínka 2014.

Poezie 12-15 let:
1. Petra Vydrová, Lužná u Rakovníka
2. Eliška Lenochová, Kolešovice
3. Pavlína Šimánková, Láz
V almanachu jsou ještě práce Julie Gurjevové, Milín

Poezie 16-19 let:
1. Aneta Chmelíková, Rakovník
2. Míša Černá, Praha
3. Kristýna Dyršmídová, Zavidov
V almanachu jsou ještě práce Filipa Pelouška, Vyškov

Poezie 20-23 let:
1. Ivana Trambová, Láz
2. Alena Bezoušková, Benešov
3. Jan Řapek, Zavržice
V almanachu jsou ještě práce Michala Šellenga, Olomouc

Próza 12-15 let:
1. Kateřina Bašová, Senomaty
2. Johana Paulová, Příbram
3. Karolína Baziková, Doksy + Anna Ledahudcová, Rakovník
V almanachu jsou ještě práce Tomáše Vaňaty, Příbram

Próza 16-19 let:
1. Marika Kovárová, Vítovice
2. Veronika Holečková, Rakovník
3. Adéla Halíková, Újezd Svatého Kříže + Tereza Vlčková, Příbram
V almanachu jsou ještě práce Elišky Strakové, Příbram

Próza 20-23 let:
1. Kateřina Suchopárová, Příbram
2. Andrea Žitková, Hořice
3. místo neuděleno

Podací lístek

Vyplní pošta:

Poezie 12 - 15

Odesílatel Vydrová, Lenochová, Šimánková, Gurjevová

Adresát	Dobírka Kč
	Udaná cena Kč

KNIHOVNA JANA DRDY
www.kjd.pb.cz
V PŘÍBRAMI

Druh zásilky	Hmotnost	Cena služby
Podací číslo	Poznámka (doplňkové služby)	Placeno v hotovosti

Petra Vydrová /13/

Agility

Psí slečnu mám ráda,
dala mi ji máma.
Říkáme jí Eny
s ní vždy dobře je mi.

Agility běhá,
námaha jí neva!
„Eny, počkej chvilku,
popletla sis dírku!“

Je to pravda holá,
že i tunel volá.
Bližší díra křičí:
„Sem pojď, ať to fičí!“

Konkurence Božky,
párátkové nožky!
Vlnobitím v zadku
shodí každou laťku.

My jsme zcela jiní,
vůbec nejsme líní.
Agility chvíle
nejde fakt bez píle!

Trénujeme každý den
a určitě vyhrajem!

České léto

Podzim je za humny, jaro už v tahu,
cizinci úplně zaplaví Prahu.
Chceš slyšet češtinu, můj milý racku?
Musíš se zastavit kdesi na Chorvatsku.
Ti, co tu zůstali v lesích a luzích,
půjčky si nebrali a nejsou v dluzích.
Ohýnek u stanu praská a syčí,
kdo zpívat neumí, alespoň křičí.
Jak světlo z ohýnku písně se šíří
a čmoudík z polínek ke hvězdám míří.
Řeka plyne z kopce dolů,
do nížin a rovin,
proti slunci ochrání nás
prostá čapka z novin.
Vodák se nestydí, voda krásně chladí,
rodiče na chvíli jsou zase mladí.
Nejlepší prázdniny jsou v zemi této,
teploučko, pohoda - prostě je léto!

Eliška Lenochová /12/

Viděla jsem...

motto:
Kdo má oči k vidění, uvidí, co mnozí jiní nevidí a neuvidí...

Viděla jsem rejska,
kožich se mu blejská,
dokonce i brouka,
ještě na mě kouká.

Viděla jsem ovečku,
co běhala v kolečku,
a pak ještě krávu,
jak spásala trávu.

Viděla jsem vrabce,
co přiletěl z Hradce.
No, a také drozda -
toho každý pozná.

A černého kosa,
chladila ho rosa.
Hopsal v černém kabátu
se žížalou v zobáku.

Viděla jsem kozu
přivázanou k vozu.
A ve voze králíčka,
maličkého mazlíčka.

Viděla jsem papouška,
klovl strýce do ouška.
Ten se tuze lekl,
že až klobouk smekl.

Viděla jsem ještěrku,
slunila se na štěrku.
Než jsem se k ní sklonila,
švunk - a už tu nebyla.

Viděla jsem psíčka,
měl zavřená víčka,
nevrčel a neštěkal,
prostě jenom tiše spal.

Příchod jara

Jaro je jak pohádka,
rozkvete nám zahrádka.
Přivítáme sluníčko,
zatím hřeje maličko.

Sněženky se objevily,
naše oči potěšily.
Probouzí se příroda,
pro nás je to pohoda!

Slepička

Užitečná slepička
snáší čerstvá vajíčka.

Když se vrátka otvírají,
slepičky mě přivítají.

Pavlína Šimánková /15/

***

Již několik let,
tiše zhasíná můj svět
jistoty z čista jasna mizí,
co jsem znala, je mi stále více cizí,
vzpomínky opouští mou mysl,
realita pro mě zkrátka ztrácí smysl.

Každý se za maskou skrývá,
na Zemi přes prsty se dívá,
jak kočka mlsně sleduje,
když někdo chybuje.

Pozná se, co pravda jest a lež?
Kde leží ona strážná věž,
jež chrání ty nebohé duše,
utápějící se v hloubce modré tuše.

Kde světlo ve tmě svítá,
tam s sebou básník zmítá,
čekaje na poslední ránu,
jež otevře bránu
do lepšího světa,
kde nikdy nekončí ta poslední věta.

Kniha

Kniha – to je sen
Kniha – s ní končí noc a začíná den
Kniha – napsána modravým inkoustem

Kniha – s ní žije přítel věrný
Kniha – ta zlehčuje den perný
Kniha – to je vše, co si přejeme

Kniha – věčné jest bytí
Kniha – anebo pěkně dlouhé žití
Kniha – s ní je ovšem krásné i umírat

***

Lucernička pohasíná,
plamínek už skomírá,
hornický rod vymírá
dole v temnotě.

Slyš nářadí řinčet,
zvuk ten v temnu vyniká,
kde lidský život zaniká.
Nic! Kladívka již ustala.

Julie Gurjevová /15/

Vločka

Malá víla, jež sletí na zem
a v očích dětí nadšení odráží.
Ta malá potvůrka,
co doplachtila sem,
ona, jak svatojánská světluška září.
Pozor na ni,
co se jak nevinná tváří.

Ty mi říkáš,
že možné to není.
Však počkej,
to uvidíš.
Co nezpůsobí malá vločka,
způsobí milion takových.
Stále mi nevěříš.
Nu, tedy pojď tudy
a pojď sem či tam.
Tak, co myslíš, dítě, nyní.
Jak ti teďka připadají.

Měla jsi pravdu, matičko.
Jsou sice krásné jak milenky.
Ale způsobí mrazivou chvíli,
ale i v této kratičké době
lidské duše odnášejí
tam někam do komůrky,
nebo si je skladují do jeskyňky,
aby v zimě netrpěly hlady.

Podací lístek

Vyplní pošta:

Poezie 16 - 19

Odesílatel Chmelíková, Černá, Dyršmídová, Peloušek

Adresát

Dobírka Kč

Udaná cena Kč

KNIHOVNA JANA DRDY
www.kjd.pb.cz
V PŘÍBRAMI

Druh zásilky	Hmotnost	Cena služby
Podací číslo	Poznámka (doplňkové služby)	Placeno v hotovosti

Aneta Chmelíková /16/

Óda na ledničku

Když jsem na pokraji svých sil,
když v nedohlednu je můj cíl,
když úzko mi je, když mám hlad,
toužím se s tebou objímat.

Ledově chladná stojíš v rohu,
mé touhy téměř nevnímáš
a já se přetrhnouti mohu,
když zahlédnu tvou chladnou zář.

Jsi pokušením, touhou těla.
Nejdeš mi z mysli, ač bych chtěla.
Tvá vnitřní záře mrazivá
mě ještě více rozhřívá,
až touha velí rychle plenit.

To nedá se už vůbec změnit
a vždycky znovu podléhám.
Ach, ledničko,
ještě že tě mám.

Míša Černá /16/

Návod

Řekněte nám,
jak jsme hnusný
a co si máme koupit,
abychom hnusný
nebyly!
Řekněte nám,
jak máme vypadat
a myslet a co
všechno je s námi
špatně.
Řekněte nám,
co máme říkat a jakým
způsobem, abychom vás
svými slovy
neušpinily.
Řekněte nám
něco o našem vlastním
těle, čeho jste si
všimli líp, i když v něm
nežijete.
Myslet, ale nemít názor.
Neholit se, ale nemít chlupy.
Mluvit, ale nekritizovat.
Být silná, ale nesamostatná.
Ale hlavně
být sama sebou.

Všude a nikde

Poprvý
setkání s příchutí slin
Podruhý
výměna tekutin
Potřetí
škoda mluvit
A zas dokola
Nikdy se spolu neprobudíme.
Nikdy
Ani ve stejnou hodinu
Každý na jinym místě

…vím, že teď sedíš na střeše,
celou noc, možná i život
jsem nehledala
nic jinýho než tebe
a tys byl jinde.
Nevěřím už na tebe.

Bílá

Bělejší než křída
Tu nikdo nepodezírá

Ale jakej bordel mám v hlavě
Ani k tomu nikoho nepotřebuju

Izolujte si mě
amputujte mi stres
stejně budu mít
tisíc důvodů proč
si ublížit
proč
ničit
proč
se trápit
proč
se zabít
ale
uznejte
že není zábava trápit někoho
koho nemáte rádi

Kristýna Dyršmídová /16/

Vánoční

Když nákupní centra hrají koledu
a krajina je opět bez sněhu,
když venku zvoní zvonečky,
když lidé kradou stromečky
a zdecimují kapří populaci,
když na internet píší gratulaci,
pak není pochyb, není cesta zpátky,
jsou tady prostě zas vánoční svátky.

.....

Ježíšek má smysl pro humor,
nebo byl letos lehce v mol.
Tatínek dostal podprsenku
a mamka pánskou peněženku.
Brácha má láhve na krmení
a sestra vodu po holení.
Babička podvazky, kočka mobílek.
Jestli ten Ježíšek není debílek?

Filip Peloušek /17/

Delirium

Mysli prost! Mysli prost!
Nebodej tak zhluboka
Světlo, přijď na pomoc!
Sluncem zalitá má louka
Mlhavý opar
Snad zření
Snad snění
Do blouznivého zrcadlení
Ustup, krok, dva zpátky!
Když pavouci se řítí
Z nebe pavučiny splétají
A tak končí žití
S jedem se teď utkají
Hadovy kly
Řežou tak zhluboka
Bodají, koušou
Kousat neměly

„Postava schoulená
Potem zbrocená“

Kávová pláž
Rychle, jen se snaž
Mysli prost! Mysli prost!
Světlo, přijď mi na pomoc
Hade, napij se zhluboka
Prášek lehce rozfouká
Po duhové plantáži
Zvířata na stáži
Škrtí tebe!
Škrtí mne!
Osminohá bestie
A dvě armády se valí
Noci upije
A snad přidá světla

„Postava schoulená
Potem zbrocená
Hadičky z těla ven
Zdá se mu těžký sen“

Mysli prost! Mysli prost!
Nikdo nepřijde na pomoc
Kobra zahryzlá
Pevně, pevně
Jed se šíří, zjevně
Teď! Nadechni se zhluboka
Dokud se nikdo nekouká
Pozdě
Osmioká bestie
Slunce zabije
A saje
Dokud z ráje
Nezbudou jen jablka
A had se vesele stočí

„Postava schoulená
Potem zbrocená
Hadičky z těla ven
Zdá se mu těžký sen
Každý se táže
Co ta černá paže“

Mysli prost! Mysli prost!
Bože přijď už na pomoc
Smrt
Čerň
Vezmi mne ven
Do světla
Do světa

Nucená osvěta
Rozhřešení
Pavouci, vlci
Klíšťata, šneci
Sápou se dál
Utíkají rychleji
Kdo by se bál
Baf!
Saje zhluboka
Tlama robota
Rukou pulzující
Bolest skotačící
Díry od hadiček
Díry od jehliček
Ne! Ne! Ne!
Agonie
Nic…

„Postava schoulená
Potem zbrocená
Hadičky z těla ven
Zdá se mu těžký sen
Každý se táže
Co ta černá paže
Jaká je její role
Na pitevním stole?“

2. 3. 2014

Měl by ses bát

Bolest cítím.
Zlobu cítím.
Zavři oči,
až tě chytím.

Jsem noční přízrak.
Jsem tvůj zlý sen,
tvých nadějí vrah,
tvého života lem.

Schoulená hromada hader
sedí v rohu, tiše sípá.
Nepomůže kněz ni páter,
sám Ďábel ho tu hlídá.

Bolest cítím.
Zlobu cítím.
Zavři oči,
až tě chytím.

Jsem umírající naděje.
Jsem mysli rakovina,
tvého těla kurděje,
tvé vztekliny slina.

Ještě pár dní sevřen
mezi hlubokým peklem
a vysokými mraky.
Osud zdá se zastřen
pod nohama mlhou,
nad hlavou ptáky.

S nimi chtěl bys v dál plachtit,
ne do bahna se propadnout,

ne se v plamenech ztratit,
než se odpověď
stane záhadnou.

Bolest cítím.
Zlobu cítím.
Zavři oči,
až tě chytím.

Jsem vše, čeho se děsíš.
Jsem tvá překročená míra,
tvého kříže Ježíš,
tvou duši hlodající síra.

Strach mysl posedá,
v bolestech se svíjíš.
Tvář hrůzou pobledlá,
když do noci kvílíš.

Slunce už zapadlo.
Luna zahalená černí.
Slyšíš píseň mdlou,
pějí ji smrti věrní.

To Já tě ovládl.
Mě jen tak nic nezlomí.
Do spárů tě popadl.
„Já jsem tvoje Svědomí.“

Bolest cítím.
Zlobu cítím.
Zavři oči,
až tě chytím…

5. 1. 2014

Chtěl bych

Chtěl bych odejít důstojně,
v hrobu spočinout pokojně.
Klidným spánkem usnout,
světla světa navždy zhasnout.

Chtěl bych ale něco změnit.
Skutek, jenž se bude cenit,
do konce všech světa věků
na náhrobku mít pak
plno vděků.

Chtěl bych poznat pravou lásku,
krásnou tak jako na obrázku.
Bez ní bych byl ochuzen,
zavržení hodný, zostuzen.

Chtěl bych smazat
poslední vrásku,
co by měla hyzdit moji krásku.
Snést jí všechna světla nebe,
zahřát ji, když ji zima zebe.

Chtěl bych ještě jednou
zuby cenit,
do zrcadla na sebe se křenit.
Vždyť úsměv jest
všemocným lékem
napříč celým lidstva věkem.

Chtěl bych vypadat výborně
a osud svůj přijmout pokorně,
na konec být připraven
a do rakve řádně upraven.

Chtěl bych odejít důstojně.
Chtěl bych vypadat výborně.
Chtěl bych ještě jednou zuby cenit.
Chtěl bych ale ještě něco změnit.
Chtěl bych smazat poslední vrásku.
Chtěl bych poznat pravou lásku.

Pak už jen klidným spánkem usnout
a světla světa navždy zhasnout.

14. 11. 2013

Podací lístek

Vyplní pošta:

Poezie 20 - 23

Odesílatel Trambová, Bezoušková, Řapek, Šelleng

Adresát

Dobírka Kč

Udaná cena Kč

KNIHOVNA JANA DRDY
www.kjd.pb.cz
V PŘÍBRAMI

Druh zásilky	Hmotnost	Cena služby
Podací číslo	Poznámka (doplňkové služby)	Placeno v hotovosti

Ivana Trambová /20/

***

To Ty,
jenž rád ztrácíš se
ve slovech nevyřčených,
jež bychom v inkoustu
raději utopily.
To Ty,
jenž hledáš cit
v myšlenkách vytracených,
jež by se ve chvíli
k vlastníku navrátily.
Ano - Ty.
Jenž cítíš to,
co jiní už zapomněli.
Jenž smysl nacházíš
v gestech,
co mimům vzali.
Jenž spatříš krásu tam,
kde jiní by neloupili.
Ty!
Budeš šťastně žít,
i když Tě odsoudili
k věčnému životu
plnému slz a ztrát.
Protože dobře víš,
umíš v lžích záhadných
- které Ti předhodili -
mnohem víc pravých lží
sám sobě nalhávat.

***

Těším se na ten den -
roztáhnu křídla svá
a vrátím se tam,
kde štěstí mě čeká
a srdce mé nejvíc bije.
Doufám -
snad osud můj
skrz všechny bolesti
na cestě životem
dříve mne nezabije.

Pak znovu uslyším,
jak Tvé srdce zní -
šťastně a toužebně -
tiše mu podléhám.
A s klidem na duši
jedině vedle něj
den za dnem
na lůžko společné
pokojně ulehám.

Na city Tvé
i mé -
jen na ty jediné,
v dobrém i zlém,
jen na ty jediné
opravdu spoléhám.

***

Ten starý muž
jen tiše seděl,
v očích oheň,
však nebyl to žhář.
Ani se neusmál,
do dáli hleděl
na místo obličeje
kamenná tvář.

To on
pohledem svým
do nebes příběh psal.
Mlčky,
a přesto řekl mnohé.
Byl to osud -
jenž vše mu vzal,
teď jeho pocity
zůstaly strohé.
Dál s dírou ve hrudi
a těžkým svědomím
obchází dnešní
zkažený svět -
nechává bolest znít,
jak temnem prochází,
pokaždé,
kdy vzpomene si,
co čas mu časem vzal
a nikdy nedá zpět!

Mezi lidmi hledá,
kam vytrácí se slova,
která život sám
do srdce dříve psal -
kde rodí se pocity,
díky kterým ožívají
ti,
jež i on
za mrtvé pokládal.

***

Až v očích mých
pohasne veškerá zář,
na Tebe - lásku svou -
posledně
svůj zrak sklopím.
Až bude vrásky hrát
doposud čistá tvář
- ač nechci -
bolestné sbohem Ti povím.
Až naposled vydechnu
do rytmu srdce Tvého
- náhle ztraceného -
a vydám se na cestu
skrz všechny časy.
Až hvězdám srdce mé
prozradí
veškeré světa krásy.
Až jediným pohledem
vmaluji do nebes
vzpomínky na nás dvě -
pospolu budeme
šťastně a volně žít
na věčné časy!

A až uslyšíš,
jak srdce mé utichá v hrobě -
jak hloupě podléhám
s pocitem oddanosti.
Nenechej bolest dál,
ať roste řvouc v Tobě,
radš s úsměvem
vzpomínej
na dávné bezcennosti.

Až v temnu vytratí se
další
z mých velkých snů,
až přijde poslední
ze všech
mých sladkých dnů -
neplač dýl,
než sluncem by
den s novou vírou vzplál,
aby se krutý svět
Tvým slzám prchlivým
a bolesti v hlasu Tvém
lhostejně nevysmál!

***

Jak vločka za vločkou tiše padá
a čas bez přestání pádí vpřed,
já jsem ta, co troufale ho žádá,
aby se o kousek zas vrátil zpět.

T. I. Moore

Alena Bezoušková /20/

Na zápraží

ty čtyři schody
asi se mi to nevryje pod kůži
i když jsem tady strávila tolik času
když tohle ještě kvetlo
a tohle ještě nekvetlo
stejně je to všechno
jak z písku

***

Tak pořád vidím před sebou to prázdno
a ten mech
ve spárách náměstí
to prázdno když jsem ti řekla

že tě miluju
a ty jsi se ptala
- a dál?

***

Čekala jsem na tebe s večeří
do dvou do rána
jsem přihřívala polívku
až z ní nakonec nezbylo
ani slovo

Do naha

Chtít
abych Ti je přečetla
je jako mě vysvléct
a ukázat
na všechna moje místa
která nikdo nezná
jen Ty
z dob kdy mi bylo šest
svléknout mě
a znova na ně ukazovat
na jedno
po druhém

Jan Řapek /21/

Svět ticha

Po tiché pěšině
kráčí tichý muž
v tichém kraji,
kde ptáci nezpívají,
v tiché peřině
číhá tichý nůž.

Hluší plaší ticho té,
v tiché tmě se ploužící,
nevzbudí tě. V tichu.
Ucítíš jen. V krku dýku.
Potom v tiché temnotě,
navěky žijící.

Milování

Ohebná jak tenký luk.
Živelná jak divoký oheň,
vedle statný buk,
je bohyní, já bohem.

Vzrušen dotekem i slovem,
těla s šepotem splývají,
spoutáni nejsilnějším kovem,
o kterém básníci zpívají.

Po nocích nic netají,
hurikán střídá vánek,
dvě bytosti se splétají
uvnitř i navenek.

U křížku

Noc je chladná, temná,
němé mraky kryjí lunu,
u křížku postava jedna,
sova v houští šumu.

Na stezce lebky, kosti,
po stranách vysoké skály,
postavě už pouze z povinnosti
cípy pláště ve větru vlály.

Ruce kostnaté, bledá tvář,
žádné oči, důlky jen,
už luna v slabou zář
probudila hrůzný sen.

Vítr prudce stoupal,
měsíc pouze sny seje,
oběšenec se tam houpal
a tvá duše v mojí cele.

Pak ta bledá tvář
před úsvitem tělo táhne.
,,Toho, bratře, v Pekle smaž,
s ním to bylo velmi snadné.”

Michal Šelleng /23/

Absint

Bez zeleného víru
alespoň kapky slabé
máš v hlavě pustou díru
tvé myšlenky jsou chabé

prázdnota mozek kuchá
mí poživači drazí
literárního ducha
jsou hlty vody vrazi

držeti sta dní půstu
vy božstvo poetické
brání duševnímu růstu
jest to krajně neetické

pár doušků ostré vody
pro básníky tak svaté
nespáchá žádné škody
viď drahý Hippokrate?!

Úděl básníka

Na trh se svojí kůží
nesčetněkrát on kráčí
nastiňuje mam růží
a břímě při tom vláčí

chce vyjádřiti slovy
o čem druzí jen mlčí
a přitom jenom on ví
že kope jámu vlčí

zná mnohé taje lásky
i odvrácenou stranu
svedl již mnohé krásky
schytal nejednu ránu

on s démony se pere
sem tam hlavu na špalku
touha vzhůru se dere
rozpoutat psanou válku.

Podací lístek

Vyplní pošta:

Próza 12 - 15

Odesílatel Bašová, Paulová, Baziková, Ledahudcová, Vaňata

Adresát

Dobírka Kč

Udaná cena Kč

KNIHOVNA JANA DRDY
www.kjd.pb.cz
V PŘÍBRAMI

Druh zásilky	Hmotnost	Cena služby
Podací číslo	Poznámka (doplňkové služby)	Placeno v hotovosti

Kateřina Bašová /13/

Dračí příběh

(Úryvek)

Mlha se roztahovala všude kolem a zahalovala zahradu. Dostávala se až do korun starých urostlých stromů, zakrývala bílým kabátem střechu vysoké vily, co stála nedaleko od malých vrátek, a od ní putovala dál, kamsi do neznáma. Uprostřed té velké zahrady, plné stromů, květin, malých jezírek a potůčků, se skrýval mezi listy dřevěný stromový domek. Seděl v koruně nejvyššího stromu a vedly k němu schůdky ze ztrouchnivělého dřeva. Na první pohled byl v zahradě klid, vlastně ticho až nesnesitelné, které občas přerušilo šumění větru nebo zpěv ptáků. Po chvilce prořízl ticho slabý dívčí hlásek. Zpíval nějakou zvláštní melodii. Střídavě klesala a zase stoupala, jako vlnky potůčku v zahradě. Dokázala by uklidnit snad každého. Holčička seděla na kraji prkna stromového domku a dívala se dolů do prázdna. Houpala holýma nohama i přes to, že byla zima.

Trvalo to dost dlouhou dobu, než se ozval hrubší ženský hlas: „Sarah, Sarah?!“ Holčička v mžiku stála na nohou. „Sarah?!“ Rychle se schovala do domečku. Chvíli nebylo slyšet nic jiného než skřípání dřeva, ze kterého byl domeček postaven. Zatím se ozývalo další volání, během kterého ze střechy domečku vykoukla malá hnědovlasá hlavička. Zachichotala se a vyskočila na střechu stromového domečku. Hlas to pořád nevzdával. Stále volal a ozýval se vždy z trochu jiného místa: „Sarah! To není vtipné! Ozvi se! Snídaně je na stole, budeš to mít studené.“ Holčička vylezla na jednu z větví a potichu pozorovala přicházející stařenku. „Sarah! Počítám do deseti! Jedna, dva, tři, čtyři…“ Stařenka se otočila dokola. Pátravým zrakem se ohlížela kolem. Pohledem přejížděla hlavně koruny stromů, jako kdyby něco věděla. Věděla něco o malé holčičce, co se právě v jednom z těch obrovských stromů ukrývala. „Pět, šest, sedm, osm, devět… Nechtěj, abych řekla deset!“ zakřičela. V tu chvíli ta malá uličnice seskočila z větve, na které seděla a otráveně hleděla na babičku, co stála pod stromem. „Tady jsi. To mi dělat nesmíš, Sarah! Pojď, snídaně už je na stole.“ „Ale babi! Nemůžu si ještě chvilku hrát?“ zeptala se zoufale holčička. Babička ji přejela

pohledem od hlavy k patě, už se zlobila: „Tak to teda ne! Běháš tu v noční košili, bez bot a ještě lezeš po stromech! Honem dolů.“ Sarah zabručela a slezla dolů po žebříku. Až když stála na pevné zemi, bylo pořádně vidět, jak vlastně vypadá. Měla dlouhé hnědé vlnité vlasy, které jí spadaly až po zadek, tmavé oči a červené tváře, promrzlé ranním mrazem. „Jsem tu,“ řekla trošku provinile. Babička natáhla ruku. Sarah ji za ni chytla a šla vedle ní jako poslušný pejsek. „Jak ses dneska vyspinkala, princezno?“ zeptala se vesele. „Výborně babi. A ty?“ „Ano, vyspala jsem se do růžova.“ Sarah se zasmála a otočila hlavu nahoru směrem ke své babičce. Povídaly si jen chviličku, co trvala cesta do velké staré vily.

Vila, do které si to namířily, měla oprýskanou žlutou omítku s krásnými plastickými ornamenty. Dříve tu bydlela celá Sářina rodina, ale asi rok po tom, co se Sarah narodila, její rodiče zemřeli. Nepamatuje si je. Ani babička s dědou jí nikdy neřekli nic o jejich smrti.

U vchodu do vily byly dva velké sloupy a dva schůdky, po kterých se vystupovalo nahoru do domu. Kromě hlavního vchodu tu byl i druhý. Nebyly u něj žádné honosné sloupy ani žádné schody. Obyčejné dřevěné dveře do zadní části domu. Právě k těmto dveřím dvojice mířila.

Když došly ke dveřím, babička otevřela a Sarah vkročila bosýma nohama na kamennou podlahu. Vstoupily do předsíně. „Alfréde?“ zavolala babička do kuchyně. „Ano, Eliško?“ ozval se hlas staršího pána. „Už je hotový čaj?“ Uprostřed kuchyně stál malý kulatý stolek a kolem něj čtyři židličky. Na protější straně byly skříňky s dřezem a plotnou. Celá místnost svítila oranžově. Krásně to tu vonělo kávou a bylinkovým čajem a dodávalo pocit klidu a pohody. Ticho, které se schovávalo v každém koutě, působilo příjemně. Prostě dům plný pohody. Starý pán, nejspíše Sářin dědeček, donesl na stůl vánočku a marmeládu. Babička zase konvici s voňavým bylinkovým čajem. Sarah chtěla také pomoci, proto běžela pro konvici s horkou kávou pro babičku a dědu. Doběhla ke kuchyňské lince a uchopila ucho konvice, ale v tom ji babička zastavila: „Nene, to je horké. Musíš si dávat pozor, Sarah.“ Sarah trochu sklesle ukročila dozadu a sklopila oči. Babička ji pohladila po hnědých vlasech a usmála se na ni. To

Sarah vždy rozveselilo, cítila se o poznání lépe. Doběhla zpátky ke stolu a vzala si vánočku. Vesele na ni začala patlat meruňkovou marmeládu. Oba starší lidé na sebe chvilku překvapeně hleděli, ale pak se každý z nich také pustil do jedení. Sarah spokojeně žvýkala vánočku a popíjela bylinkový čaj.

Sotva dojedla, odběhla od stolu. „Sarah?!“ slyšela volání. Otočila se. „Ano?“ „Běž se aspoň převléknou a vyčistit si zuby, ano?“ řekl jí dědeček. Sarah se vydala směrem ke schodům vedoucím do prvního patra. Přišla do malé místnůstky, kde byl její pokoj. Byla to velice malá místnost s velkým oknem, z kterého byl výhled do zahrady a dál do polí vedle jejich pozemku. Jediné, co tu bylo, byla malá postel, oblé zrcadlo a skříňka. Pokoj zdobily krásné žlutohnědé tapety s bílými kvítkovanými vzory. Sarah většinu času trávila venku. Nevadil jí ani déšť, ani zima. Každý den běhala po zahradě a s oblibou lezla po stromech. Proto v pokoji nepotřebovala mnoho věcí.

Přiběhla ke skříni a vyndala šedé šatičky a pruhované podkolenky. Halabala si je oblékla a natáhla si dlouhé podkolenky, které jí místo pod kolena sahaly až do půlky stehen. Vypadala legračně. Rychle si učesala dlouhé vlnité vlasy. Pro ni to bylo docela těžké, protože vlasy byly dlouhé a od větru zacuchané. Zpívala si přitom zase svou krásnou podivnou melodii. Když překračovala práh dveří a chystala se jít zpátky dolů do kuchyně, něčeho si všimla. Pootočila hlavou směrem k malým dřevěným dvířkům, co vedly někam do střechy. Že by na půdu? Nikdy tam nebyla. Vždy byly zamknuté, ale dnes se stala výjimka. Rozhlédla se kolem sebe. Nikde nikdo. Potichu došla až k dvířkům a otevřela je. V tu ránu ji oslnilo bílé čisté světlo. Tlumeně pronikalo přes okno. Naproti tomu se v rohu schovávala černá tajemná tma. Sarah se jí nebála, jen se jí nelíbily dva přesné protiklady vedle sebe. Místnost, kde stála, byla opravdu velká na to, aby to byl jen nějaký pokoj. Bylo jasné, že to byla půda. Slyšela o ní v mnoha příbězích: „Tajemné místo, kde se skrývaly všechny staré předměty. Místo, kde se mohlo schovávat mnoho strašidel. Místo, kde vězela historie celého domu i jeho dřívějších obyvatel.“ Sarah potichu došla doprostřed. Rozhlížela se, když její pozornost upoutal velký kožený kufr. Na něm byly nějaké šaty a klo-

bouk. Odhodila je a pokoušela se kufr otevřít. Byl velice zaprášený, nikdo se ho nedotkl snad třicet let. Nakonec se povedlo. Odklopila velké víko a opatrně ho položila na zem. Našla tu pár fotek, nějaké dopisy, odznáčky a zlaté řetízky a náramky. Sarah si vzala jeden z řetízků, zvedla ho nad hlavu a prohlížela si ho na světle. Krásně se blýskal. Všimla si malého nápisu na řetízku. „Fortituro." přečetla nahlas Sarah a zavrtěla hlavou. „Hm, hm, hm…"

Podívala se na fotky. Na jedné byl muž s ženou ve svatebních šatech. Oběma to moc slušelo. Žena měla dlouhé tmavé vlasy, velké krásné oči a přívětivý výraz. Šaty, které měla na sobě, byly bílé a sahaly až k zemi. Krásně navrstvená lehká látka vypadala jako okvětní lístky bílé růže. Na černobílé fotce to nebylo moc vidět, ale u pasu se leskly jako kapičky rosy, malé drahokamy. Muž vedle ní měl také krásné oči, ale na rozdíl od své ženy měl světlé vlasy a opravdu neměl bílé svatební šaty!

Na další fotce byl ten samý muž a také ta žena z předchozí fotky. Kromě nich tu však byly další dvě postavy. Sarah poznala svoji babičku a dědu. Možná, že se znali, nebo… Ti dva lidé byli její rodiče? „Ne, to není možné." pomyslela si. V tom slyšela nějaké skřípnutí a potom prasknutí. Rychle se otočila, ale nikde nic nebylo. Sarah se začínala bát. Podívala se zpátky ke kufru. Všimla si malé krásně ozdobené truhličky, která byla vykládaná barevnými kamínky. Otáčela ji ze všech stran. Sluneční světlo, které na půdu pronikalo malým oknem, vytvářelo nádhernou barevnou záři, která se odrážela všemi směry. Když se rozzářila po celé místnosti, všechno najednou ustalo. Truhlička se otevřela a Sarah ji sklopila zpět ke kolenům. V té truhle byl odznáček. Velký asi jako dvacetikoruna. Byl kruhového tvaru, uprostřed jej protínal meč. Dole byl zase nápis fortituro. Ještě malá holčička netušila, co to znamená. Chvíli si odznáček prohlížela. Byl zajímavý. Připadalo jí, že už tento znak někdy viděla. Ale kdy? Vzala odznáček a dala si ho do kapsy u šatiček. V tom slyšela zase menší ránu a pak prasknutí. Už to nevydržela, zavřela kufr a rozběhla se za tím zvukem. Když však doběhla na místo, kde před tím slyšela ten zvuk, najednou všechno ztichlo. Sarah se zarazila, zaposlouchala se, ale opravdu nic neslyšela. Bylo ticho, nikde nikdo nebyl. „Haló? Je tu někdo?! Haló!" Teď

se opravdu bála. Možná to bylo jen nějaké varování, upozornění, že by tu neměla být. Ustrašeně se rozběhla zpátky ke dveřím a rychle je za sebou zabouchla. Přitiskla se k nim a oddychla si. Konečně se odhodlala k dalšímu kroku ode dveří. Naposledy se ohlédla.

Sarah se nenápadně odplížila z domu, aniž by si jí někdo všimnul. Otevřela dveře a vyšla na zahradu. Mlha už zmizela. Byla vidět krása celé zahrady. Trávník, honosný zelený koberec, který se rozprostíral po celé zahradě a vysoké stromy, kam až oko dohlédne. Trávník pokrývaly květy různých barev a protékaly jím malé potůčky, které se později měnily v malá jezírka a rybníčky.

Sarah přeskočila práh přes východní dveře, sundala si ty otravné podkolenky a přeběhla trávník až k tomu nejvyššímu stromu, kde byl stromový domeček, co tam seděla ráno.

Opět vyskočila na mohutnou větev. Slyšela šumění větru. Zelené listy stromu, co vypadaly, jako kdyby tančily, protože se točily jako malé vrtulky, přitom šustily a skřípaly. Sarah se to vždy líbilo, věřila, že stromy také žijí a pozorují naše životy. Proto bychom se k nim měli chovat jako k opravdovým živočichům. Právě stromům zpívala, aby jim zlepšila náladu nebo je aspoň rozveselila. Nebyl jediný den, kdy by na jeden z nich nevylezla a nezazpívala mu.

Teď seděla až na vrcholku koruny stromu. Opět začala zpívat. Ale trochu odlišnou melodii. I ta byla něčím zvláštním. Nebyla to ukolébavka, ale také uklidňovala. Zároveň dodávala sílu.

Asi v polovině té melodie zaslechla prasknutí nějaké větve. „Haló?“ zakřičela zase trochu vystrašeně. Nic se ale neozvalo. Slezla rychle dolů po větvích, až seskočila na střechu domečku. Chtěla pokračovat dál dolů, ale všimla si něčeho neobvyklého. Na hraně střechy bylo velké vejce. Zvláštní bylo, že nějakým způsobem vyrovnávalo rovnováhu a nespadlo, i když by se většina předmětů na takové malé ploše neudržela. Sarah k němu přišla a uchopila vejce ho do náruče. „Ty jsi mě ale vylekalo! To mi nedě...“ nedořekla a usmála se.

Vejce odporně zapáchalo, ale to Sáru neodradilo. Dalo se říci, že se kolem vejce linul odporný odér. Něco mezi pukavcem, zpocenými ponožkami a močí. „Čí může být? A proč je tak velké?!“ zašeptala si pro sebe Sára. To vejce bylo vskutku velké. Asi na

dvě dětské dlaně vysoké a jednu a půl široké. Zbarvené do šeda a s tmavšími puntíky. „ÁÁÁ!“ zakřičela najednou a odhodila vejce stranou. Nerozbilo se. Ale to ji zrovna v tu chvíli nezajímalo. Na vejci byl úplně stejný obrázek jako na odznáčku, který měla v kapse. Pomalu si sáhla do kapsy a vyndala odznáček. Položila ho na vejce. Znaky byly dokonce stejně velké. Něžně pohladila odznáček. Při tom přemýšlela, kdy ho mohla ještě vidět, když v tom ji začalo něco neskutečně pálit. Zasáhlo to její dlaň, neustávalo to. Pořád to sílilo a sílilo. Sarah brečela. Podívala se na svoji levou dlaň. Znak se otiskl do dlaně. Z tváře teď Sáře stékaly slané slzy. Nevěděla, čím to je, ale byla odhodlaná všechno zjistit. Přitahovalo ji dobrodružství. „Kdo asi jsi?!“ zašeptala zase. Nikdo jí neodpověděl. „Hm, to si popovídáme.“ pípla zklamaně. Vejce se najednou pohnulo. Převrátilo se a trochu prasklo. Sarah zpozorněla. Vejce začalo praskat a křupat, až bylo dostatečně uvolněné. Pak bylo chvíli ticho. Sarah se trochu naklonila nad vajíčko, to se náhle rozletělo na několik částí. Uskočila a vystrašeně zírala pod sebe. Z vejce vylezl malý drak. Nejdříve se jí chtělo křičet, brečet nebo možná i hystericky lítat kolem dokola. Potom si to rozmyslela. Prohlížela si ho. Z počátku bylo dračí mimino obalené slizem, ale později se oklepalo. Mělo černé šupiny, které se na slunci zvláštně leskly, silná křídla, zadní a přední nohy s drápy a pronikavé zelenohnědé oči. Sarah se ho nebála, jakýmsi způsobem ji dokonce uchvátilo. Dráček na ni oddaně hleděl, ale když ho chtěla pohladit, uhnul a chtěl ji kousnout. „Jestlipak také chrlí oheň?“ divila se Sarah. V tom okamžiku drak vychrlil obrovské množství ohně a málem spálil jednu z větví stromu. „Nech toho!“ zakřičela Sarah. Otočil se na ni a nebezpečně se přibližoval. Sarah polkla a zatnula zuby. Pak se hodnou chvíli nedělo nic. Sára přiohnutě zůstala viset ve vzduchu, jako by čekala na drakův úder, ale on si proti ní sednul a pronikavýma očima ji pozoroval. Sára se pomalu uvolňovala a docela se jí ulevilo. „Jak ti budu říkat... Třeba Oskar?“ Oskar vypadal velice inteligentně. Sarah si ho za každou cenu chtěla nechat, ale věděla, že ho její prarodiče nesmí nikdy spatřit, protože si troufá říci, že by nastal pořádný problém. „Tady zůstat nemůžeš,“ řekla nahlas.

Slezla dolů ze stromu. Oskar zmizel, nikde ho prostě neviděla. „Snad neuletěl?“ vyděsilo ji to, a současně pocítila lítost. V tom zahlédla malé zvířátko lehce plachtící dolů ze stromu. Sarah se zasmála. Rozhlédla se kolem. Z domu zrovna vycházela babička s košíkem na jablka. Sarah zaběhla za strom a doufala, že si jí s drakem nikdo nevšimne. Už si myslela, že je všechno v suchu, když v tom si uvědomila, že nikde nevidí Oskara. Podívala se před strom. Pořád tam stál. „Ne, ne, ne! Pojď sem!“ přikázala potichu. Oskar ji ale vůbec nevnímal. Dokonce ožehnul značnou část trávníku. Přiběhla k němu a bez ohledu na to, že ji třikrát kousl do ruky a do ramene, běžela s ním za strom. „To nesmíš, Oskare, jinak tě vyhodí!“ Oskar otevřel tlamu a chystal se vychrlit oheň. Naštěstí ho Sarah stihla včas odhodit stranou. „To nesmíš, Oskare! Opravdu tě chytí a určitě zabijí!“ Drak zpozorněl, jako kdyby Sarah rozuměl. „Pojď sem.“ Udělal dva malé krůčky zpátky k Sarah. „Mám nápad, kam tě schovám,“ usmála se Sarah a rozběhla se dál do zahrady. Drak za ní.

Byli skoro u plotu a tam se zastavili. Sarah se prodrala křovím, které nekontrolovaně přerůstalo přes plot. Když odhrnula větvičky, bylo vidět, že uprostřed keřů na konci zahrady byl vysekaný malý plácek. Z dálky nebyl k zahlédnutí, protože keře bránily ve výhledu. Určitě sem zavedla dráčka záměrně. Kdysi ho vysekal Sářin dědeček, když si Sarah přála mít tajný domeček, kam si může chodit hrát. Teď si už chudák děda nepamatuje, kde je, protože je to za prvé dávno a za druhé mu přestává sloužit paměť.

Tenhle kryt chránila ještě dlouhá dřevěná deska, která držela na jedné straně díky mohutnému dřevěnému kůlu a na druhé větvemi jakéhosi keře. Pod přístřeškem se povaloval košík, ve kterém byla položena černočerveně kostkovaná dečka. Vedle ní stála jako stoleček dřevěná bedna překrytá bílým hadrem. „Tady můžeš spát,“ ukázala Sarah na pelíšek. „Sice tu bude trochu větší zima, ale aspoň na tebe nebude pršet ani sněžit,“ řekla Sarah. Sedla si do pelíšku. „Doufám, že se ti tu bude líbit.“ Oskar si jí sedl k nohám a skočil do pelíšku. Schoulil se do klubíčka a Sarah k němu pomalu natáhla ruku. Už se konečky prstů dotýkala jeho lesklého šupinatého hřbetu, ale dráček v mžiku vstal a odběhl o kousek dál. „Promiň,“ zvedla

se Sára a odcházela z přístřešku. Když se ohlédla, Oskar zase ležel v pelíšku a spokojeně odpočíval. Trochu si povzdechla, ale šla dál.

Johana Paulová /13/

Fotografie

Je deštivé odpoledne. Sedím ve svém pokoji a dívám se na fotografii. Zarostlá cesta se klikatí ke kamennému schodišti staré-ho osamělého domu. Právě tady žije už dlouhá léta starší žena, která je shodou nemilých náhod již pár dní v nemocnici. A vidím ji, vidím tu fotografii pořízenou v onen den. Bylo počasí jako dnes. Po střeše se řinuly potůčky deště. Fotograf zachytil moment, kdy oblo-hu prořízl blesk. Zahledím se pozorněji na dům a moji pozornost zaujme cosi jiného než psí víno či břečťan olizující rozpadlý plůtek. V okně až u střechy je vidět silueta jakési postavy. Jak je to možné, když pravá obyvatelka sedí u okna a usmívá se do objektivu a já jsem si naprosto jistá, že tam žije sama? Padnu na postel s fotkou v ruce. Znovu se na ni zahledím a… nic. Postava nikde. Byl to jen výplod mé fantazie? V paměti zabloudím ke dni, kdy ženu odvezli do nemocnice. Pršelo a hned ráno přijel fotograf. Kolem poledne se u nás zastavil s hotovým snímkem. Fotografii, na které pršelo, jsem položila vedle té slunečné a dodnes jsem nepochopila, proč si žena nechala vyfotit obě. Ano! Bylo něco málo po poledni a já pozorovala tu fotografii. Moji pozornost upoutala stejná silueta v okně. Bolela mne hlava, nebylo mi dobře a nebrala jsem to vážně. Najednou však po skleněném rámečku stekla kapka a za ní druhá, jako by déšť na fotce ožil. Sledovala jsem, jak mi kapky dopadají na peřinu, a po chvíli jsem usnula. Když jsem se probudila, matka mi hlásila, že ženu z vily na fotce odvezla sanitka. Uklouzla na promáčených schodech…

Vracím se zpět do reality. Jediné místo, kde mohu zjistit více, je ten dům! Nehledím na počasí a vyrážím. Na kole.

Už ho mám na dohled. Projíždím brankou. Oblohou běží blesk. V okně vidím siluetu z fotografie. Nevnímám nic než úsměv ženy, která tu dnes chybí. Sbohem…

Ležím v louži a z nebe na mne padá déšť. Bolí mne hlava, ale nejsem schopná volat o pomoc. Když pak vidím, jak se má krev mísí s vodou v kaluži, ztrácím vědomí. Nikdo neví, kde jsem. Pouze ten, kdo by se teď zadíval na fotografii, spatřil by osobu v okně a mohl by sledovat, jak po skle stékají k zemi kapky deště…

Anna Ledahudcová /13/

Eriton

Kapitola I.

Ráno mě probudí má postel. Otevřu oči a zmáčknu to proklaté tlačítko na svém nočním stolku. Z měkoučké postele se stane židle, která mě přesune do koupelny. Spolykám tabletky na čištění zubů a položím ruce na přístroj, který mnou provede slabý elektrický proud. To rozčeše mé modré dlouhé vlasy během vteřiny. Namaluji si zlaté ornamenty kolem svých černých očí. Vrátím se zpět do pokoje a stoupnu si k dotykové tabulce na skříni. Slouží k vybírání oblečení. Můj módní návrhář mi řekl, že se k mému hubenému tělu a dlouhým nohám hodí černá. Vyberu si proto černé šaty s bílými karetními symboly.

„Porto, pojď dolů! Nestihneš výuku!" křičí na mě matka z přízemí.

„Už jdu, mami."

Seběhnu ze schodů a vejdu do jídelny.

Máma sedí u stolu a pochutnává si na kuřeti v pomerančové omáčce. Snaží se zhubnout, ale tohle rozhodně není dietní.

Sednu si naproti ní a na displeji na stole si vybírám, co si dám k snídani.

„Nad čím dumáš, prosím tě?" zeptá se máma mezi sousty.

„Hádej, nad čím bych teď asi mohla dumat," zakroutím hlavou, „co si dám k snídani, ne?"

„Tak si pospěš."

Nakonec si vyberu palačinky s ostružinami. Za vteřinu se otočí místo na stole přede mnou a přijedou přede mě voňavé palačinky.

Tohle jídlo vaří ti nejlepší kuchaři našeho města. Jejich kuchyně jsou rozmístěny po celém Eritonu a každý vaří pro svou čtvrť.

Zhltnu svou snídani a přeběhnu do síně. Matka se už obouvá. Vyberu si černé sandálky, a jen co si nazuji levou botu, zazvoní zvonek.

„Já otevřu, mami, to bude Kadrieu," řeknu.

Přehopsám síň po levé noze a přiložím ruku na dveře. Tím jim podám signál, aby se otevřely. Odsunou se na stranu a za nimi stojí usměvavá Kadrieu.

Kadrieu je má nejlepší kamarádka. Ve škole jí nikdo neřekne jinak než Kade.

„Zdar Port!"

„No, nazdar! Co ti tak dlouho trvalo?" zeptám se s úsměvem.

„Ále, znáš to. Nemohla jsem si rozmyslet snídani," odpoví.

„Holky! Povíte si to ve škole. Nastupte do bubliny, ať jedeme," zasměje se za námi má matka.

Po Eritonu se přepravujeme ve skleněných bublinách, které se vznáší nad světlým pruhem na silnici. Bublina se dokáže zvětšit podle počtu osob, které pojedou a podle toho, jaké chceme pohodlí. Když nastoupíme, musíme vyslovit jednoduchý příkaz - kam chceme jet a kolik nás pojede. Popřípadě si můžeme objednat něco k pití nebo jídlu.

„Škola na 86. avenue, tři osoby." řeknu, když s Kade nastoupíme.

Máma vyběhne z domu, kabát rozepnutý, kabelku přes rameno, přiloží ruku na dveře, aby je zamkla. Když i ona nastoupí, bublina se uzavře a rozjede. Já si dám pomerančový džus, Kade čaj a máma kafe.

Po deseti minutách jízdy se bublina zastaví před školou. Je to velká trojúhelníková budova obložená zrcadly. Nachází se na poměrně rušné ulici.

Rozloučím se s mámou a vyrazíme s Kade směrem ke vchodu.

Než si vyndám učebnice ze skříňky, připojí se k nám Tytha a Chilik. Všichni čtyři chodíme do stejné třídy a jsme dobří kamarádi.

„Čau Porto! Čau Kadrieu!" zasměje se na nás Chilik.

„Ještě jednou mi tak řekneš a má pěst si najde tvou čelist," vyhrožuje mu Kade.

„Nemůžeš ho brát vážně, Kadrieu. Víš, jakej je," usměje se Tyth.

„Jo, všichni víme, že tě má moc rád na to, aby se ti posmíval," škádlím ji.

„Ty taky zmlkni, Porto!" řekne Kade s rudými tvářemi.

Kade je poměrně vysoká, se zrzavými vlasy a malými pihami kolem nosu. Má plné rty a zelené oči. Já a Tytha si myslíme, že by se k sobě s Chilikem docela hodili. On je hubený a o něco

vyšší než Kade. Má tmavě hnědé vlasy a vytetovaný oheň na zádech. Mám pocit, že Chilik má Kade opravdu rád, ale nechce nic říct.

Chilik nad touto situací jen zakroutí hlavou a rychle zamíří do učebny. S Tyth se začneme hihňat a vyrazíme hned za ním. Kade jde za námi.

Na naší škole už dávno neučí učitelé, ale výklad nám podává celá učebna. Je to jakési kino. Všechny stěny jsou velké obrazovky. Naše lavice se otáčí podle toho, na kterou zeď se máme dívat. Zápisky si píšeme na papír, abychom si učivo snadněji zapamatovali.

Zrovna míříme na biologii. Sednu si na své místo a připravím si poznámky. Přesně v půl deváté místnost ztemní a začne výklad. Dnešní téma je krevní oběh člověka. Lavice se mi otáčí pomalu dokola a já si tupě píšu poznámky. Koutkem oka pozoruji Chilika, jak se neustále dívá na Kade. Když si toho Kade všimne, Chilik se rychle začne dívat na své zápisky. Kade se začervená, to je poznat i v tomhle šeru.

Když hodina skončí, jdeme na další a další. Po sedmé hodině je konečně oběd. Dnes máme tofu steak se zelenými fazolkami. Je to vynikající.

Těsně po tom, kdy dojím poslední fazolku, jídelna se zachvěje a problikají světla.

Ozve se školní rozhlas a umělá hlasatelka.

„Dobré poledne, žáci. Zachvění půdy, které jste mohli před chvílí pocítit, neznamenalo nic hrozného. Malá zemětřesení se na Zemi dějí každý den a toto bylo jedno z nich. Bylo naprosto neškodné. Dobrou chuť a v klidu dokončete výuku."

Jídelna se pomalu uvolní a studenti si začnou zase vesele vykládat. I u našeho stolu začne rozhovor o tom, jestli budeme zemětřesení probírat dnes na zeměpisu. Tyth nám vypráví o jakémsi pradávnem způsobu zaznamenávání zemětřesení, kdy tenká propiska pořád kreslila na papírek čáru. Když byla čára málo zvlněná, znamenalo to, že se půda jemně zachvěla. Když byla velmi ostrá, nastalo silné zemětřesení.

Tyto informace mi tekly jedním uchem dovnitř a druhým hned

ven. Přemýšlela jsem nad písemkou z matiky, a jestli jsem ji napsala tak špatně, že mi to zkazí celý školní rok.

To, co ale nastalo potom, nebylo žádné zachvění půdy ani lehké zemětřesení…

Karolína Baziková /15/

Anděl

Když jsem byla malá, anděla jsem si představovala jako malého chlapečka v bílém oblečení, s blonďatými kudrnatými vlasy a hvězdou na čele. Byl pro mě pohádkovou postavou, hlavně o Vánocích. Ale postupem času jsem začala na anděly věřit, vlastně jsem si jednoho takového svého anděla ve své mysli vytvořila. Možná je to událostmi, co se staly nebo se dějí.

Myslím si, že žádná věc se nestane jen tak. Vždycky za tím musí něco být, něco, proč se to stalo tak a ne jinak. Věřím, že existuje anděl, který vám splní všechna vaše tajná přání. Myslíte si, že o nich nikdo neví, ale ony se vám najednou splní a vy jste skoro nic pro to neudělali, prostě se to stalo.

Když se vám stane nějaká smutná událost, nebo zjistíte, že jste na všechno sami, že nakonec nikoho nemáte, že vás všichni ignorují, prostě se vám nedaří, když ztratíte nejbližšího člověka nebo když zjistíte, že lidé, o kterých jste si mysleli, že budou vždycky na vaší straně a nikdy nebudou kopat za jiný tým, najednou jdou proti vám, to je ta pravá chvíle, kdy lidé obvykle začnou na anděly věřit. Nebo spíš začnou o nich snít, doufají, že se nakonec objeví. Když jste totiž opravdu smutní a podíváte se na oblohu plnou hvězd, začnete si obvykle představovat svého anděla. Je to jen takový vnitřní pocit, který dává naději, že pořád někoho máte. Síla, která je malým náznakem, že trápení časem přebolí. A jak se díváte nahoru, možná zavřete oči, hlavou vám proběhne neskutečné množství myšlenek o tom, co bylo, co se stalo nebo se mohlo stát.

A když oči otevřete, cítíte se o hodně šťastnější. Jako kdyby vám někdo pomohl a dal sílu jít dál a nevzdat se. Stačilo jen dívat se na nebe plné hvězd. Já sice vím, že někdo, kdo nevěří na anděly, kouká jen na nebe plné hvězd, ale i tak bývá okouzlen tou nádherou. Ale ten, kdo má svého anděla, se obvykle na nebe dívá proto, že touží anděla spatřit. Snad aby ho o něco poprosil nebo mu poděkoval.

Já věřím, že svého anděla, který mi ve všem pomáhá a je na každém kroku se mnou, někde mám. Bývá blízko, protože mi dodává vnitřní sílu a pocit, že se mnou stále někdo je, i když si myslím, že v tu danou chvíli jsem opravdu sama. Anděla, který mi dává sílu

jít dál, nikdy nic nevzdat a splnit si v životě to, co chci a dosáhnout toho, co chci. Na takové anděly můžeme jen věřit, nikdy je neuvidíme. Vlastně je to jen na nás.Tajně doufám, že jednou budu mít to štěstí a se svým andělem se setkám, abych mu mohla za všechno poděkovat a třeba mu v něčem na oplátku pomoci.

Věřící si obvykle myslí, že andělé jsou jen v nebi, ale já vím, že to tak úplně není. Vždyť jen můj každodenní život tvoří tři andělé. Jsou to moji rodiče a můj starší bratr. Vím, že oni tu pro mne budou vždy, že když všichni odejdou, to oni budou ti, co zůstanou. Vím, že se s nimi mohu dělit o radost, štěstí, ale i o smutek a neštěstí. A i přesto, že za pár let půjdeme každý svou cestou, že už spolu nebudeme bydlet pod jednou střechou, že třeba někdo z nás bude chtít vyzkoušet jiný nový život, třeba někam na nějaký čas odjede, aby založil svou novou rodinu, přesto vím, že spolu budeme navždy. Že nikdy jeden na druhého nezapomeneme. Ani když budeme v té nejtěžší chvíli, na hlavní křižovatce života, v té největší nesnázi, jeden z nás přijde a půjčí tomu druhému křídlo, aby mohl létat. Já pevně věřím v to, že i když spolu nebudeme trávit 24 hodin denně, tak i přesto se k sobě nikdy neotočíme zády. Právě těmto andělům je možné poděkovat i pomoci. Proto to dělejte často, neboť nikdy nevíte, kdy to poděkování bude opravdu to poslední.

Tím jsem chtěla říct, že mám svého anděla ve své mysli, že ví o mých nenaplněných přáních, o mých nesplněných snech, ví o mně vše. Ale mám i anděly, které vidím a jejichž dotek cítím. Doufám, že k nim ještě minimálně dva andělé přibudou... Bude to můj partner a také moje děti, pro které budu možná také jednou anděl, který nebude vždy chápat jejich rozhodnutí a ne vždy s nimi bude souhlasit. Budu je chtít mít pořád doma, ale i já se jednou budu muset smířit s tím, že i oni chtějí poznat něco nového, jako já chci teď.

A co vy, věříte na své anděly?

Tomáš Vaňata /15/

Zapomenutý příběh

Místo, které nazýváme Čerťákem, je dnes nevýrazný a již jen částečně stromy porostlý kopec v moderní městské zástavbě, mezi panelovými domy a věžáky, připomíná spíš hájek. Bývá většinu dne opuštěný, jen spěchající lidé si přes něj vyšlapali pěšinku pro zkrácení cesty k autobusu. Prostě zbyl jen kopec a na něm několik stromů. Vždy tomu tak ale nebylo.

V dávné minulosti se toto místo jevilo tajemným, mystickým, daleko za městskými hradbami, kam se lidé po setmění báli jít, dokonce i přes den se mu raději vyhýbali. S obavou kopec obcházeli v uctivé vzdálenosti. Údajně tam vždy při úplňku bylo slyšet hrozivé kvílení, řinčivý smích a mnohdy sršely plameny až vysoko nad kopec, zvláštní bylo, že nikdy stromy nezapálily. Místo to bylo od nepaměti prokleté, jen babky kořenářky v okolí při úplňku měsíce sbíraly čarodějné býlí, a to prý mělo velkou léčebnou moc, a lektvary z něho byly zaručeně účinné. Pověst praví, že právě v těch místech býval vstup do pekel.

V nedalekém městě žil mladý písař Janek, který se zamiloval do krásné dcery bohatého zlatníka Johanky, skromné a milé dívky. Janek byl jediným synem chudé chalupářky a vzdělání získal díky hodnému starému faráři, kterému matka za trochu jídla chodila posluhovat. Zlatník mladému páru lásku nepřál, chtěl pro dceru bohatého a vysoce postaveného manžela. Mladí se však stále i přes otcovy překážky, scházeli, tak nakonec zlatník naoko s jejich vztahem souhlasil, aby proti sobě jedinou dceru nepostavil. Zavolal si milého Janka a pravil: „Písaři, pokud se chceš o lásku mé dcery Johany ucházet, musíš přinést hrnec plný zlata a dceru si tak vykoupit.” Písař byl pracovitý, ale pochopil, že tolik zlaťáků by nevydělal ani do konce života. Trápil se, přemýšlel, až si došel k staré babce kořenářce do chatrče za hradbami pro radu. Ta se chvíli zdráhala, ale nakonec mu přeci jen poradila, kde by možná mohl ke zlatu přijít. Důrazně jej ale upozornila, že jen tak zadarmo to určitě nebude.

O půlnoci za úplňku se tedy podle návodu báby z chatrče Janek vypravil na ono podivné návrší a volal čerta, aby mu pomohl. Tu se čert skutečně objevil v plné své děsivé kráse a tázal se: „Co tě sem, mladíku, přivádí a čeho si žádáš od mocností pekelných?“

Nechal si vyprávět celou historii, pak se ušklíbl a ďábelsky se zasmál, až se kolem něho zajiskřilo. Na chvíli zmizel, aby se opět náhle objevil s hrncem plným zlatých mincí a předal ho písaři. Janek věděl, že není nic na světě zadarmo a u čerta už vůbec ne, čekal proto, že se bude muset upsat vlastní krví. Ale všechno bylo jinak. Čert mu totiž jen nařídil: „Hned ráno předej zlatníkovi zlato a vše mu popravdě poctivě vyprávěj!“ Písaři se to zdálo velmi divné, ale poslechl a vydal se na cestu domů. Nemohl ani spát a brzy ráno předal hrnec se zlatým obsahem otci své milé. Ten překvapením na chvíli oněměl a po chvíli si přesně, jak čert předpokládal, nechal vše se všemi podrobnostmi barvitě vylíčit. Podmínka pro svatbu byla splněna a vzhledem k tomu, že slovo dělá muže, stanovil zlatník za svatební den třetí červencovou neděli. Byl sám však velmi nenasytný, zatímco penízky sypal do truhly, přemýšlel, jak přijít ještě k většímu bohatství a stát se tak nejbohatším ve městě a celém okolí. V noci se sám vydal na kopec vyhledat čerta. Šlo se mu špatně, z jasné oblohy sem tam padaly i kroupy, zvedal se silný vítr, místy nebylo vidět ani na cestičku. Lucerna uhasínala, jak jí vítr vždy sfoukl knot, ale touha po bohatství a moci hnala nenasytu dál. Čerta ani volat nemusel, sám již na zlatníka čekal. Vyslechl s úsměvem jeho nářek o drahotě a o tom, jak jej věno pro dceru zničí a uvrhne do bídy a jak nebude moci vykonávat své řemeslo. Čert se jen smál, až v celém kraji hřmělo, ďábelsky mrskl ocasem a vzal zlatníka za ruku. „Pojď se mnou a vybereš si zlato pro sebe sám,“ zašeptal. V tom okamžiku se pod nimi otevřela zem a oba zmizeli, zbyl po nich jen štiplavý kouř. Začala strašná bouřka, stromy se lámaly a padaly, vyvracely se i s kořeny, kameny se sypaly, proudy vody braly vše, co jim přišlo do cesty. Lidé v kraji se křižovali a zapalovali hromničky.

Najednou nastalo hrobové ticho a otvor v zemi se uzavřel, jako kdyby tam nikdy nebyl. Místo v tu chvíli zarostlo trávou a trnkovým křovím a ráno nebylo po noční slotě ani památky. Nebe bylo modré, květiny voněly a na noční bouři nikdo už nemyslel. Vždyť letní bouřky rychle přejdou a příjemně pročistí vzduch.

Zlatníka nikdo již nikdy nespatřil, jen za jasných večerů a jakoby z dálky bylo prý slyšet podivné cinkání, jako když zlehka zazvoní

jedna mince o druhou. Ohně se na kopci také už neobjevovaly a prý i býlí ztratilo svou tajemnou moc. Janek si vzal o třetí červencové neděli Johanku za ženu, a když se jim narodily děti, vyprávěl jim pohádky a příběhy, nikdy však o čertovském vršku za městem.

A čert? Ten také nepřišel zkrátka. Za vydaný poklad dostal zlatníkovu proradnou duši. A tajemnému návrší zůstalo označení Čerťák, město se léty rozrostlo a přes jeho hluk není už ani slyšet to zvláštní cinkání… Snad jen někdy o letní noci, to když kraj ozáří bledé paprsky úplňku.

Podací lístek

Vyplní pošta:

Próza 16 - 19

Odesílatel Kovárová, Holečková, Halíková, Vlčková, Straková

Adresát

Dobírka Kč

Udaná cena Kč

KNIHOVNA JANA DRDY
www.kjd.pb.cz
V PŘÍBRAMI

Druh zásilky	Hmotnost	Cena služby
Podací číslo	Poznámka (doplňkové služby)	Placeno v hotovosti

Marika Kovárová /18/

Tiché tóny

Pršelo. Pršelo vytrvale už několik měsíců, vlastně od doby, kdy přestalo sněžit. Kaluže na chodnících a silnicích se postupně začaly slévat ve větší a větší louže, až nakonec splynuly v téměř jednolitou gigantickou vodní plochu, jež pokrývala celé město. Síť kanalizace nebyla nadále schopná to obrovské množství vody pojmout, a tak se ulicemi kromě vodní záplavy také šířil nelibý zápach přetékajících stok. Přestože byla drtivá většina domů postavena nad úrovní ulice, všudypřítomná vlhkost pronikla i dovnitř budov, prosákla zdmi a pomalu naplňovala sklepy a další podzemní prostory, protože nasáklá zem už nemohla to boží dopuštění přijímat. Dokonce i krysy a jim podobná havěť se už přestaly pokoušet o boj o přežití, ustoupily nezkrotnému živlu a opustily město.

Většina obchůdků se suvenýry, které se k vlastní smůle nacházely pod úrovní ulice, stejně jako mnoho nevhodně umístěných barů a obdobných nočních podniků, se musela vzdát své existence, majitelé byli přírodní pohromou donuceni zavřít obchody, vystěhovat zboží a doufat, že ta spoušť a zkáza nebude mít dlouhého trvání. Nicméně, některé hospody měly štěstí, a i přes fakt, že jejich vstupní schodiště vedla pod zem, vyplaveny nebyly. Unikly tomu osudu proto, že město neleželo na zcela rovném povrchu; na vyvýšeninách katastrofa ještě nestihla udeřit.

Do jednoho z těchto podniků po schodech vdusal nový návštěvník. Jeho kroky vlhce zněly na promáčeném koberci, když prošel mezi několika stoly k barovému pultu. Aby se dočkal pozornosti obsluhy, musel hlasitě zabušit na dřevěnou desku baru. Barman vydal zvuk, jako když se šťastná bachyně se selátky po dobrém obědě rozplácne v kališti, a otevřel oči. Několikrát zamžoural a zívl, aniž by se namáhal si zakrýt ústa. „Pivo," řekl nově příchozí oznamovacím tónem. Zněl unaveně, ale klidně a docela spokojeně. Muž za pultem se narovnal, když mu cizinec po pultu přisunul bankovku, znovu důkladně zívl a neochotně načepoval podměrečný „půllitr" žádaného moku, poté ještě neochotněji vrátil drobné. Návštěvník se na něj přátelsky zašklebil a napil se. Vzápětí se zašklebil znovu, načež obrátil nádobu dnem vzhůru a vypil její obsah naráz.

„To je hnus," zkřivil rty. Okamžitě dodal: „Ještě jedno." Odpočítal potřebnou sumu a obrátil se do místnosti, aby se podíval po poloprázdném lokále. Pomalu si olízl rty, čímž je očistil od zbytků hořké pěny, a aniž se tím směrem podíval, uchopil nově naplněnou sklenici. Volným krokem přešel k jednomu ze stolů, kde seděl jediný host. Jeho čelo spočívalo na desce stolu a zdálo se, že se před nějakou dobou nechal inspirovat barmanem a následoval jeho zářného příkladu. Když zavrzala židle vedle něj, otevřel oči a podnikl pokus odlepit čelo od špinavého stolu. Po několika drobných neúspěších se mu to i podařilo. Zašilhal na muže, který se uvelebil vedle něj.

„Těžká práce policisty?" usmál se cizinec.

Policejní kapitán na něj zaostřil a jeho mozek, byť poněkud omámený alkoholem, automaticky začal vyplňovat protokol. Určitě nebyl z města, takové individuum by si pamatoval. Vysoký, ramenatý člověk, dlouhý kabát, černé oblečení a těžké boty. Vypadal podivně, ne však pro svůj oděv, ani kvůli rozervanému batohu, který mu ležel u nohou, ba ani kvůli svým dlouhým, tmavým vlasům, nedbale zastrčeným za levé ucho. To ty oči. Na první poled nic abnormálního, ale na ten druhý si všiml podobného svitu, jaký mívají lidé na drogách. Jenže, a jen bůh ví proč, kapitán si byl jistý, že nemá co dočinění s narkomanem. Znovu si muže prohlédl. „Jak víte, že jsem policista?" řekl, aby narušil trapné ticho, ale především proto, že si chtěl vytvořit další prostor pro zírání. Jeho pohled znovu sklouzl k cizincovým nohám. Černé kalhoty i kabát byly téměř do výše stehen promáčené a pokryté blátem. Ať už to bylo odkudkoliv, tento muž přišel pěšky. „Jen hádám. Sedíte tak, abyste měl přehled o celé místnosti, a nevypil jste víc než jednu sklenici. Taky jste nespal, jen jste měl zavřené oči." Kapitán zvedl obočí: „A na základě toho jste usoudil, že jsem policajt?" Cizinec se usmál a zavrtěl hlavou. „Ne. Prostě poznám policajta, když ho vidím. Taky bych řekl, že jste nějaký… hm… řekněme, kapitán?" Kapitán se zamračil. „A nechcete mi taky třeba říct, jak se jmenuju?" odsekl.

„Sice bych mohl, ale vy nejste dost opilý, abyste to nevěděl," odpověděl muž s podivným úsměvem. Po několika sekundách si policista uvědomil, co je na tom výrazu špatného. Nebyl to upřímný úsměv, ale odkoukaná a pečlivě nacvičená grimasa, tenhle člověk

se nesmál, jen nastavil obličejové svaly do žádané polohy. „Kdo vlastně jste?“ zeptal se kapitán. Přítomnost cizince ho znervózňovala, byla mu nepříjemná. Neklidně se ošil. Najednou zaregistroval něco, čeho si zatím nevšiml. V kabátu nezvaného byla spousta kapes a kapsiček, dlouhých a úzkých. Z jedné z nich vyčuhovala špička flétny.

„Někdo, kdo vám může pomoci od téhle vodní pohromy,“ odtušil tiše muž.

Cosi uvnitř kapitánovy hlavy vzneslo otázku tak neodbytnou, že ji nakonec vyslovil i nahlas. „Proč?“ řekl. Většina lidí by se za normálních okolností ptala spíše na způsob, jakým to chce ten chvástal provést, protože lidé přece…

…nedokážou ovládat počasí. Jenže on nevypadal, že by se chvástal, myslel své prohlášení vážně. Ale kapitána trápilo něco úplně jiného než potíže s deštěm. Všudypřítomná voda v porovnání s důvodem k jeho alkoholismu mu nebyla ničím než jen další nepříjemností v řadě.

„Kdybyste tady byl radši kvůli těm zmizením,“ broukl nenaloženě. Jeho neočekávaný společník naklonil hlavu ke straně. „To spolu souvisí,“ odpověděl. „Kvůli tomu jsem tady také.“

„A kdo vlastně jste?“ dožadoval se kapitán informací. „Krysař? Šaman?“ dodal ironicky, dávaje tím najevo, že postřehl bílý náústek píšťaly.

Muž na něj vrhl dlouhý, nic neříkající pohled. „Ne,“ řekl nakonec. „Exorcista.“

Kapitán klopýtal po ulici, po kotníky ve vodě, a drtil mezi zuby tiché kletby. Nikdy, nikdy si neodpustí, že toho chlapa poslechl, civilisté mu přece neměli co rozkazovat. Rozčileně kopl do zkalené hladiny, aby si ulevil. Docílil jen toho, že si vysoké boty naplnil vodou. „Ksakru,“ zamumlal rozladěně. Dneska vážně nebyl jeho den. Vlastně… nebyl to ani jeho rok. Celý začátek toho roku nestál ani za plivanec, natožpak cokoliv jiného. Sežeň mi starostu, přiveď ho sem. A kde ho asi tak mám hledat, co? Je zatraceně víkend, kdo ví, po kterých čertech lítá, zavrčel na svůj odraz ve špinavém skle okenní tabulky jednoho z domů, které míjel.

No, aspoň to zkusí. S trochou štěstí bude starosta na dovolené.
Nebyl.

Starosta, kapitán a cizinec seděli u stolu. Ve vzduchu se vznášelo nepříjemné ticho, jak zívali jeden na druhého. „Tak co to má znamenat?“ řekl starosta nakonec a podrbal se na vznikající pleši. Kapitán neklidně poposedl. Nakonec byl donucen najít člověka schopného přesvědčit starostu, aby sem přišel. Sám by to nedokázal, se starostou nebyli přátelé, především proto, že kapitán ho považoval za nadutého, sebestředného idiota.

„Tohle město je prokleté,“ řekl muž. „Vy je nevidíte, ale já ano. Všude tady kolem jsou démoni, což je také důvod, proč jsem zde. Dokážu vás jich zbavit, ale ne zadarmo.“ Tlustý starosta se zatvářil téměř pohrdavě. „Na takové věci dneska nikdo nevěří.“ Exorcista přimhouřil oči. Zničehonic vztáhl paže a uchopil oba své společníky za zápěstí. „Dávejte pozor,“ téměř zašeptal.

Jejich tváře znehybněly. Oba muži zbledli jako stěna, na čelech jim vyrazily kapky potu. „Krása, že?“ konstatoval exorcista tiše. „Na tohle já musím koukat pořád,“ dodal a pomalu uvolnil sevření, načež znovu položil dlaně mírumilovně na stůl. Starostův obličej měl barvu tvarohu, kapitán byl lehce nazelenalý a vypadal, že není úplně pánem svého žaludku. „Bože můj,“ vydechl a ztěžka polkl. „Jak je tohle možné?“

„To ta spousta vody,“ řekl nezúčastněně tmavovlasý. „Funguje jako obrovská masa sběrače energie, proto mají démoni rádi vlhko.“ S přimhouřenýma očima pozoroval oba své společníky. To, co jeho prostřednictvím viděli, jim zmrazilo krev v žilách. Muž na okamžik zauvažoval nad tím, zda by se rozbili, kdyby do nich šťouchl, ale pak si to rozmyslel a místo toho, aby něco podobného zkoušel, spojil prsty na rukou a naklonil se kupředu. „Když odejdou démoni, odejde i déšť,“ pronesl do ticha, „a lidé se přestanou ztrácet.“

„Co za to chcete?“ zeptal se starosta přiškrceným hlasem, jakmile si byl jistý, že znovu ovládá svůj hlas. „500 000 liber.“ Odpověď způsobila, že starostovi se vzpříčila další slova v krku, div se neudusil. Když se mu podařilo znova popadnout dech, vypravil ze sebe: „To nemůžete myslet vážně, člověče!“

„Naopak, myslím to smrtelně vážně. A ocenil bych, kdybyste mi nenadával do lidí.“ Na okamžik se zamyslel. „Potíž je v tom,“ řekl, „že takové množství peněz se nemůže jen tak ztratit, ale zaplatit za službu, která neexistuje, tedy exorcismus, a krom toho osobě, která není člověkem a nemá jméno, je nemožné.“

Starosta nakrčil čelo. „Když nejste člověk, tak co jste?“ Muž se zašklebil, ale neřekl nic. Znovu nastalo ticho, kapitán se tvářil kysele a starosta střídavě brunátněl a bledl, jak se mu znovu a znovu vracelo to, co před chvíli viděl. „A proč mizí lidé?“ zeptal se nakonec. „Proč myslíte?“ zeptal se exorcista, ale pokračoval, aniž čekal na odpověď. „Něco k zakousnutí po ránu, snídaně, snídaně a snídaně, svačina, oběd, zákusek, drobná jednohubka mezi jídly, dvě večeře a možná nějaké to ocucávání kostí před spaním. Až na to, že málokteří z nich doopravdy spí.“

Jeho slova zůstala viset ve vzduchu, když si oba představili právě popsanou situaci. „Já nějaký způsob najdu,“ zanaříkal starosta nakonec. „Jen nás té pohromy proboha zbavte.“ Exorcista sebou lehce škubl. „Taky bych byl docela rád,“ řekl, „kdybyste v mé přítomnosti nevyslovoval Jeho jméno.“ Ukázal prstem vzhůru. „Vždycky z toho dostanu vyrážku po celém těle. Bude lepší, když budete klít.“ Oba pokrčili rameny. Exorcista vstal a znovu přinutit své obličejové svaly, aby se zformovaly do něčeho, čemu by se při dobré vůli dalo říkat úsměv. „Starosto, buďte tak laskav a dejte vyhlásit rozhlasem, že v rámci bezpečnosti by nikdo neměl být přes noc na ulici. Vymyslete si nějakou příhodnou výmluvu, třeba něco o kritickém stavu vody, nebo co já vím. Sice nepředpokládám, že by se kdokoliv promenádoval v noci deštěm a po kotníky v bahně a vodě, ale náhoda je těžko předvídatelná potvora.“

Kapitán podupával na obrubníku, aby si rozproudil krev v nohách. Byla mu zima. Starosta se už uklidil do bezpečí svého domova, ale trval na tom, že někdo musí být procesu přítomen, a chudák policista byl první po ruce. Exorcista oznámil, že to nebude trvat dlouho, než začne. Policista se na něj podíval. „Můžu se na něco zeptat?“ Tmavovlasý muž přikývl. „Zkuste to.“

„Jak je možné, že je vidíte, a proč vám vadí, když se někdo

dovolává... no, vy víte koho?“ Nastalo ticho. Po několika neskutečně dlouhých sekundách se muž otočil ke kapitánovi. Jeho oči plály a ve slabém nažloutlém světle pouličních lamp se zdálo, že slabě nazelenale září. „Přílišná zvědavost není zdravá,“ podotkl tiše. „Ale proč ne, povím vám to. Znáte příběh o krysaři z Hameln?“ Když jeho společník beze slov kývl hlavou, pokračoval: „To jsem já. V zásadě jde o to, že jednou se v Pekle stalo něco, co se stát nemělo, a moc vládců podsvětí sama o sobě nemohla zakročit. Scházel jim poslední faktor, někdo, kdo bude schopen vládnout temným tónům exorcistických píšťal, protože oni sami se jich nemohli ani dotknout. A tak našli člověka, tehdy ještě hloupého a naivního, a slíbili mu nesmrtelnost výměnou za občasnou službičku. Přistoupil jsem na to a dodnes si svůj čin vyčítám. Přišel jsem o duši, o lidskost, o všechno. Jediné, co mi zbylo, je tahle věc.“ Sáhl do kapsy a vytáhl flétnu. Usmál se na ni a zvolna ji přiložil k ústům. „Možná byste si měl zacpat uši. Hraju docela falešně,“ řekl zamyšleně.

Nadechl se. Vzduchem zazněly první tóny, děsivé, zmučené. Kapitánovy ruce se samy přitiskly k jeho uším v pokusu se bránit pomyslnému rozžhavenému drátu, který jako by mu projel celým tělem. Najednou ale všechno ustalo a z potrhaných zvuků se vyloupla melodie, jemná, krásná, povznášející. Exorcista zavřel oči a vstoupil do vody; ta se rozestoupila a on kráčel po vlhké zemi. Se zavřenýma očima šel ulicí; z hladiny se začaly zvedat obláčky páry podivných tvarů, z nichž si některé kapitán dobře pamatoval; viděl je před několika hodinami v baru, jen ve výrazně hmotnější formě. Přestalo pršet a prudce se oteplilo.

Voda začala vřít.

Veronika Holečková /16/

Svět přes jehlu

Je tma. Ticho a já se probírám. Cítím, jak se mi vrací vědomí. Ze světa zítřka jsem znovu tady, v realitě. Pomalu otevřu oči a zjišťuji, že jsem doma. Tak jako každý den, týden, měsíc, rok.

Nejistě si promnu oči a opřu se o lokty. Přímo naproti je pootevřené okno. Vane z něj příjemný podzimní vánek. Venku jsou hustá šedivá mračna, slunce nemá možnost prokouknout. Další sychravý den. Postavím se nohama na pevnou zem a vstanu. Všude je podezřelý klid. Rozhlédnu se po pokoji, který spíš vypadá jako skladiště. Povalují se tu všelijaké věci. Od oblečení přes knihy, cédéčka, odpadky až po květiny? Co tu proboha dělají květiny? Sama pro sebe se usměju.

Přejdu ke dveřím a rozhodnu se opustit tento sklad, který určitě skrývá spoustu dalších zajímavých věcí. Stisknu kliku a vejdu do obýváku. Všude panuje naprostý klid. Podívám se do postele rodičů, je prázdná. Že by znovu byli pryč? Neuvěřitelné…

Bez dalšího váhání jsem přešla do kuchyně. Můj žaludek na mě nehezky vrčel, je na čase něco sníst. Když jsem však otevřela lednici, přišlo zklamání. Vůbec nic v ní nebylo. Se vztekem jsem ji zavřela a otočila se ke kredenci. Nevzdávala jsem se nadějí, které po otevření chlebníku a prohledání různých skříněk, znovu zemřely. Rychle se rozplynuly. Bylo to k uzoufání smutné.

Pro mě to znamenalo, že se musím vydat ven a nějaké jídlo si obstarat. Jít ven? Z vyhřátého pelíšku? Vážně se mi moc nechtělo, ale můj žaludek mě donutil vydat se na cestu. Rychle jsem se převlékla, vlasy si stáhla do ohonu a obula si boty.

Dveře se za mnou těžce zavřely. Po celé chodbě se rozléhala podivná atmosféra. Všude vládlo ticho a to mě děsilo.

Sešla jsem několik poschodí a otevřela dveře ven. Co se děje? Proč je tu takové ticho? Určitě je jen brzy ráno, proto tu nikdo není. Snažila jsem se za každou cenu uklidnit. Vydala jsem se tedy vstříc nejbližšímu obchodu s potravinami.

Koukala jsem po okolí a snažila se přemýšlet, ale jako by uvnitř mé hlavy bylo jakési… prázdno. Prostě jsem nemohla přemýšlet, v mé hlavě jakoby nic nebylo. Opravdu zvláštní.

Mračna byla hustě šedá a splývala v jeden celek, který zakrýval celou oblohu. Byla tak hustá a neprostupná. Je tam nahoře ještě slunce?

Rozhlédla jsem se kolem a snažila se zaposlouchat do zvuků přírody. Jen… kdyby to šlo. Žádní ptáci, žádný hmyz, zkrátka nic. Lidé už vůbec ne. Copak přišla nějaká nukleární katastrofa? Mimozemšťané? Kam všichni zmizeli? Má hlava se začala plnit spoustou různých otázek, ale ani na jednu z nich jsem neznala odpověď. Kdyby však odešli, museli by mi o tom říct, určitě. Vzbudili by mě, nebo ne?

Zastavila jsem se. Rozhlédla se kolem a pozorovala domy. Vypadaly jako by v nich nikdo už pěknou řádku let nebydlel. Zdály se tak prázdné, opuštěné. Procházela jsem kolem nich a koukala do oken. Nikde nic. Zvláštní. Ale… počkat! V jednom z oken jsem zahlédla osobu! Byl to jen zlomek vteřiny, ale měla jsem pocit, že tam někdo stojí. Nevím, jak vypadala, jestli to bylo děvče nebo chlapec, mladík nebo stařec. Podívala jsem se tam znovu, ale okno bylo prázdné. Přeběhl mi mráz po zádech. Bylo to děsivé. Jak vystřižené z nějakého hororového filmu. Ale copak jsem nějaký strašpytel? Začínám už jen blouznit z toho opuštění. Má mysl si vytváří fiktivní obrazy. Snažila jsem se na to nemyslet, ale bylo opravdu náročné vytěsnit tu myšlenku z hlavy.

Šla jsem pomalu a snažila se zůstat klidná, ale celou dobu jsem měla pocit, že za mnou někdo jde. Jako by mi skoro dýchal za krk. Neměla jsem v úmyslu se otočit, bylo to příliš riskantní. Raději jsem přidala do kroku a spatřila krámek. Došla jsem k němu a vstoupila dovnitř.

Můj pozdrav zarazila prázdnota obchodu. Nikde žádná prodavačka, žádný zákazník, nic. A zboží? Nebylo po něm ani památky! Rozpačitě jsem se rozhlížela po obchodu a snažila se něco najít. V tu samou chvíli jsem zaslechla vchodový zvonek.

Prudce jsem se otočila, ale všimla si jen bílého mihnutí. Zamrazilo mě v zádech a srdce se mi rozbušilo. Tušila jsem, že pokud tu zůstanu ještě o chvíli déle, něco se stane. Nechtěla jsem to riskovat, a tak jsem bez váhání vrazila do dveří a rozběhla se směrem domů.

Rozhodla jsem se zavolat rodičům. Proč mě to nenapadlo dřív? Musím vědět, co se to tady děje.

Běžela jsem, co mi jen nohy stačily. Opravdu nejsem žádný sportovec, proto jsem každou chvíli musela zastavit, abych popadla dech. Jenže každé moje zastavení mě vždy vyděsilo. Měla jsem obavu, že něco, co jsem spatřila v obchodě, je stále někde v mé blízkosti.

Moc tomu nepomáhala ani má představivost, která si v mysli vytvářela vlastní obrazce a zvuky, které nemusely být ani reálné. Ale jak to můžu vědět?

Strach mě rozežíral zevnitř, jako bych to cítila. Zvláštní pocit. Utíkala jsem, co mi nohy stačily, ale připadala jsem si jako zbabělec. Proto jsem zastavila a otočila se. Třeba se mi to vše jen zdá.

Spatřila jsem dvě velké oči. Dvě obrovské vyvalené bílé oči. Celým mým tělem projel proud strachu, který mě paralizoval. Zírala jsem na to a tajil se mi dech. Prudce jsem se otočila zpět a zavrávorala. Nespadla jsem, rozeběhla jsem se a běžela pryč. Ten pohled mě natolik vyděsil, že jsem nabrala novou sílu a běžela snad ještě rychleji než předtím.

Domov už nebyl daleko, ale mně se to celé zdálo tak nekonečné. Proběhla jsem kolem domů, jako předtím, tentokrát jsem se nedívala do oken. Nezajímala jsem se o to, co je kolem mě, zkrátka jsem běžela. V hlavě mi stále znělo Běž! Běž! Je to za tebou! Děsivější byl však fakt, že to byla pravda. Byla jsem neuvěřitelně vystrašená. Víc, než si dokážete představit.

Do nohou mě začaly chytat křeče, píchalo mě v bocích a sotva jsem dýchala, ale domov už nebyl daleko. Nechtěla jsem se vzdát.

Sil mi každou chvíli ubývalo. Tak nějak už jsem tušila, že domů nedoběhnu. Funěla jsem jak parní lokomotiva a těžce jsem dýchala, v puse jsem měla sucho a neměla téměř žádnou sílu. Nedoběhnu. Ale snažila jsem se. Běžela jsem a běžela a…

Pomalu jsem se vzpamatovávala. Ležela jsem na zemi, cítila jsem to. Buď jsem upadla, nebo jsem zkolabovala. To už bylo vlastně jedno.

Jenže… ležím v posteli a byl to jen sen, nebo jsem stále venku a je to krutá realita? Lehce jsem se zavrtěla a ucítila drobný štěrk, který se

mi zapíchl do kůže. To znamenalo, že je to vše hodně špatné. Otevřela jsem oči a viděla jsem šedivé nebe, to mě trošku uklidnilo.

Zvedla jsem se a spatřila znovu ty dvě obrovské oči! Byly tak neuvěřitelně blízko! To mě vystrašilo natolik, že jsem se zatraceně rychle zvedla a s křikem utíkala směrem k domovu, který byl pár metrů ode mě. Mé nohy byly těžké a s každým krokem ještě těžší. Teď jsem však věděla, že to dokážu, musím. Udělala jsem dalších pár kroků a ocitla se u dveří od domova.

Tentokrát však můj domov vypadal… jinak. Tak nějak neobydleně a prázdně, mrtvě. Některá okna byla zatlučena dřevěnými prkny a celé to vypadalo jen jako zřícenina.

Dveře byly, k mému štěstí, také zatlučené prkny. Kopla jsem do nich, jenže se nic nestalo. Kopala jsem do nich znovu a znovu, až se dřevo zlomilo a vznikla malá mezera. Ale byla příliš malá a ta věc se ke mně přibližovala. Kopla jsem vší silou a vytvořila větší díru, zaslechla jsem tříštění skla. Bylo mi jedno, co jsem rozbila. Prudce jsem tam vlezla a protáhla se mezi střepy a dřevěnými třískami. Přímo jako bych tam vskočila.

Projela mnou radost, že jsem na chvíli v bezpečí, ale pak jsem náhle pocítila štípání na lokti. Au! Bolelo to a krev drobnými pramínky dopadala na zem. Pokusila jsem se to ignorovat.

Vyběhla jsem schody a běžela přímo k našemu bytu. Po cestě jsem jen tak po očku sledovala okolí. Všechno vypadalo tak poničeně, staře a opuštěně. Některé dveře byly zatlučené prkny, jiné zase dokořán otevřené a jiné normální. Nechápala jsem, o co tu vlastně jde.

Vyběhla jsem do dalšího patra, jak nejrychleji jsem mohla, a zamířila přímo k našemu bytu. Dveře byly dokořán, což mi pomohlo. Vtrhla jsem dovnitř. Naposledy jsem se otočila a spatřila ty velké oči ve dveřích. Málem jsem vykřikla, ale stihla jsem si rukou zakrýt ústa, takže jsem výkřik zadržela. Otočila jsem se zpět a zamířila do svého pokoje. Vypadal úplně stejně, jako když jsem vstala. Zdálo se, že v celém domě je jen můj pokoj v pořádku. Byla jsem z toho zmatená.

Hlavou mi znovu probleskla myšlenka, že mě to něco stále sleduje. Jediné, co mě napadlo, bylo schovat se pod peřinu. Prudce jsem skočila na postel lehla si pod přikrývku.

Mlčela jsem, ani nedutala. Strach objímal celé mé tělo. Začala jsem se třást a bylo mi špatně. Žaludek se mi svíral v křečích, nohy jsem měla ztěžklé a neuvěřitelně mě bolely. Nejhůř však dopadla moje ruka. Krev už tolik neproudila, ale stejně jsem cítila teplé pramínky stékající na prostěradlo. Zavřela jsem oči a doufala, že se probudím.

Kroky. Ozvaly se kroky. Zatajila jsem dech a srdce mi bušilo tak rychle, že to snad reálně ani nebylo možné. Co teď? Takhle to končí? Ale… co když to jsou rodiče? Co když jsem doposud jen spala a nyní už bude vše normální? Zaváhala jsem. Sama jsem tomu nevěřila, protože všude kolem bylo stále to nesnesitelné ticho.

Náhle se ozval jakýsi zvuk. Něco jako mlasknutí, stěží se to dá popsat. Zkameněla jsem.

V jednu chvíli mi přišlo, že jsem ani nedýchala. Po dlouhé odmlce jsem však vydechla. Cítila jsem podivné záškuby v pořezané ruce.

Nevím, nad čím jsem v tu chvíli přemýšlela, ale sebrala jsem poslední zbyteček odvahy, který ve mně zbyl, a zdravou rukou jsem ze sebe strhla přikrývku. Přímo nade mnou byly ty dvě obrovské oči! Neudržela jsem se a z plných plic zařvala. Oči se vyvalily ještě víc. Začaly vydávat prazvláštní zvuk, znělo to jako syčení. Prudce mě udeřily do hlavy. A pak jsem nemohla dýchat.

Ztratila jsem se ve tmě. Všude vládl chlad a temnota. Mé tělo se ocitlo v podivné části mého vědomí. Bylo mi špatně a připadalo mi, že neexistuji.

Probudily mě až ostré paprsky slunce. Otevřela jsem oči a zjistila, že jsem na ulici plné živých lidí. Překvapeně jsem se na ně dívala. Nenapadlo mě zjistit, kde jsem, či proč tu jsem. Zajímaly mě jen ty chodící osoby. Každá vypadala jinak, opravdu zvláštní. Moje hlava tu myšlenku zkrátka nedokázala přijmout. První věc, kterou jsem zaregistrovala, bylo, že sedím na ulici. Kolem mě se povalovala spousta špinavých věcí.

Sklopila jsem zrak a podívala se na své ruce, nohy. Mé tělo pokrývaly jen potrhané cáry hadrů. Zvedla jsem ruce a se zájmem si je prohlížela. Připadalo mi, jako by nebyly moje. Vůbec mi nepatřily. Opravdu zvláštní.

Náhle jsem si však všimla něčeho na mé paži. Párkrát jsem nevědomky zamrkala a strhla cár z ruky. Zděsila jsem se, když jsem to uviděla. Bylo tam několik drobných vpichů. Některé podlité, jiné zhnisané a z jednoho dokonce proudila krev. Odvrátila jsem zrak.

Můj mozek, který celou dobu byl zahalen v jakési mlze, si začínal uvědomovat, oč tu kráčí. Pomalu jsem otočila rozbolavělou hlavu a pohlédla na zem. Malé blýskavé střípky a vedle zbytky z injekční stříkačky.

Teď už se všechny dílky skládačky pomalu dávaly dohromady. Něco uvnitř mě už tušilo, ale mozek stále tuto informace nechtěl přijmout, nechtěl si to připustit.

Mé tělo náhle ovládl silný třes. Ruce se mi rozklepaly, žaludek se bolestivě sevřel a hlava jako by se měla každou chvíli rozletět do všech stran. Teď se má mysl rozjasnila. Mozek přijal veškeré informace a já si uvědomila, že si musím najít další dávku. Jinak tady chcípnu v křečích jako nějaké zvíře.

Tahle odporná závislost mě pomalu zabíjí zevnitř. Něco ve mně to tuší, ale nejsem schopná s tím nic dělat, nemůžu. Jsem závislá na té malé rozbité stříkačce, a pokud neseženu jinou…

Ztěžka a pomalu jsem vstala. Mé tělo se vzpouzelo a všemi jednotlivými buňkami mi projela neuvěřitelná bolest. Krutý návrat ke každodenní realitě…

Adéla Halíková /18/

Osika

Uvědomělý neuvědomělým

Ptáte se mne, jak moc jsem stár? Netuším, však stojím zde již tak dlouho, že jsem dočista zdřevěněl. Ach, vy lidé, proč se mne na takové věci tážete? Vždyť vy jste přeci odborníci - nasadíte okuláry a pravíte:

„Ten strom musí pryč, šéfe. Je moc silnej, moh´ by nám spadnout na hospodu!“

Tak pravil ten pravý, jenž v dlaních svých tiskl láhev piva s prašivými výpary.

Brrr. Celý jsem se zachvěl a chtěl zvolat: Jdi pryč, člověče, vždyť já jsem silný kmet, jenž poklad času střeží.

O: „Dobrý den, jmenuji se Topol Osika.“

L: „Dobrý den, copak vás trápí, pane Osiko? A posaďte se, vždyť se celý třesete!“

O: „Děkuji. Trápí mne lidská hloupost, pane doktore…“

L: *(Posadí se ke svému stolu, listuje spisy)*
„Takových je, pane Osiko…“

O: (Nadšeně pozvedne hlavu)
„Takže je na to lék?!“

L: *(Bezradně zavrtí hlavou.)*
„Ne, není…“

O: „V tom případě budu muset zemřít…“

Ach, hraběnko, kdybyste ten dnešní svět viděla… Proč jen mé semínko přistálo právě zde a zapustilo do této země tak silné kořeny? Rostl jsem rychle, jako z vody, a zanedlouho už jsem mohl sledovat svět za zámeckou zdí a široké okolí. To vy, má milá, jste zde ještě nebyla.

Zámek se tyčil k oblakům, vše bylo cítit novotou. Překrásná stavba, prý baroko. Hřebci ržáli v maštali a služebnictvo si prozpěvovalo. Až pak přišel den, kdy se vše do černého hábu odělo a slzy tekly proudem… to náš pán - váš choť - zemřel… I já plakal a loučil

se s ním chvějivým hlasem svých lístků. „Sbohem, pane Kašpare Zdeňku Kaplíři ze Sulovic, sbohem…“

Náhle jste se z černé mlhy vynořila vy, má nejmilejší. Běžela jste travou, rosa odskakovala od vašich bílých bosých nohou. Vycházející slunce vám kreslilo svatozář a já stál v úžasu, oslepen tím kouzlem. Když se vaše něžná ručka dotkla mého těla, zachvěl jsem se a stříbřitě zbělal. Vzplanul jsem k vám láskou! Věžte, miluji vás!

Každý den jste ke mně přicházela, hladila mé tělo a vyprávěla. Když jste plakala, nakláněl jsem k vám své větve a chlácholivě zpíval. V létě jste sedávala na dečce v mém stínu a já se chvěl štěstím. Má milá, paní Anno Terezie Cukrová z Tamfeldu, proč jen jste mi zmizela?

A kam? Doufal jsme a věřil, že se mi vrátíte, však marně, již jste nepřišla…

Nastala jiná doba, pod mou korunou na zámek přijížděly kočáry plné knih a vzácných dřevin. Začal se stavět park, však nebyl to park, kterému bych rozuměl, byl cizokrajný… Pan Josef Mánes mne v té době sledoval a pokyvoval hlavou. Přinesl plátno a celý den mne pozoroval. Vyprávěl jsem mu o vás, má paní…, a on si vše štětcem zapisoval.

Pak přišla doba zlá a mé tělo popraskalo. Pohraniční stráž sem vtrhla. Jako stádo slonů denně duněly jejich kroky. Baroko, střez se, přišla potopa! Zdi se začaly bortit, zem řvala a ta krása krás náhle zmizela. Davy chamtivců se přišly nažrat, pryč, chásko nevychovaná! Jak supi snesli se na zem a brali vše, co zbylo. Ach, má paní, jak moc mne to bolelo! Věřte, že míza vřela v mých žilách! Však nezmohl jsem nic, mohl jsem jen plakat, když byl zámek r. 1978 zbourán. Světe bez citu!

Místo zámku vznikl statek, koní zde bylo pár, všude se ozývalo bučení krav. Poznal jsem svého nového pána. Nebyl zlý, nebyl hloupý, uměl se usmát a naslouchat. Měl rád koně a plavil je v přehra-

zeném potoce. Dovoloval dětem, aby se povozily…, to byly zase na chvíli dobré časy. Tak jako ho měli rádi sousedé, tak jsem ho začal mít rád i já. Můj pane, kéž byste tu byl…, vy byste tohle nedopustil. Žel, můj pán zemřel, odešel a nechal nás tu všechny ve zlověstné černotě. Synové se hádali, kdo bude novým pánem. Světe chamtivý!

Nový pán, nová doba. A já tu zůstal sám, tak sám. Bez pochopení, bez lásky.

„Pryč s ním!“ „Moh´ by nám spadnout na hospodu!“ „Moh´ by někoho zabít!“

Já? Občané, lide křížský, proč mne soudíš? Své srdce na dlani mám, rozdal bych ho klidně vám! Dýchám pro vás…

Dívčino s bílou pletí, kam hledíš? Na mne? Také mě soudíš? Usmíváš se? Jdeš blíž…, svou něžnou dlaní mé tělo hladíš…, ach…, máš medový hlas, chlácholivý. Kéž bys mi tak mohla pomoci.

Vrátila ses? Co to děláš? Mé tělo provazem obepínáš…, měříš mne ve výšce 130 cm, to je nějaké pravidlo? Obdivně hledíš a šeptáš: „Jsi tak krásný, kéž bych tě zachránila.“ Fotíš mne…, líbím se ti?

„Ten strom se stejně pokácí, už ať tě tu nevidím!“ Křik? Proč na tebe křičí? Člověče, nech ji, nic ti nedělá! Kam jdeš? Proč odcházíš, nenechávej mě tu!

Tak moc bych chtěl znát cestu zpět, do dob, kdy ještě existovala čest, morálka a láska ke všemu živému! To už jsem opravdu tak stár, že musím zemřít? Proč? Co jsem komu udělal?! Hraběnko, má paní…, statkáři, pane můj moudrý…, chlad mnou prostupuje, chvěji se a bojím. Tak moc bych chtěl žít!

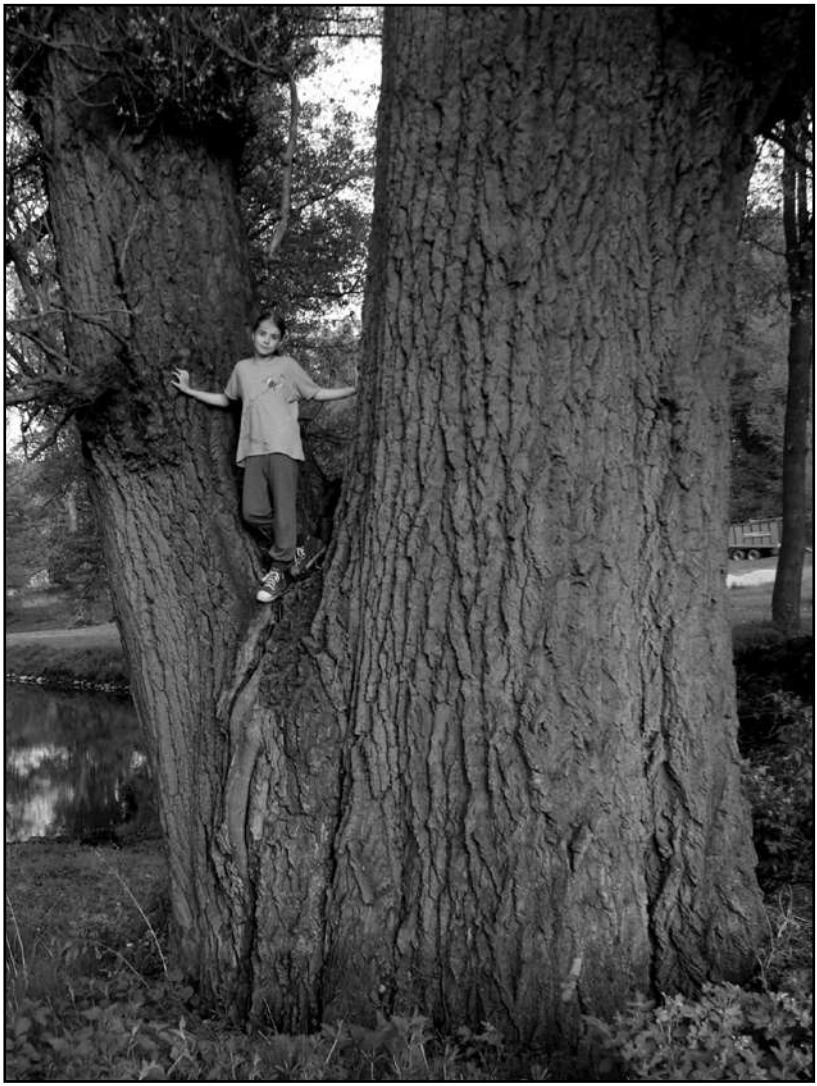

Epilog:

Sepisuji tyto řádky a pláči, slzy se mi kutálejí po tvářích jako perly z přetrženého náhrdelníku…, jedna, druhá… PROČ?! Kdo dal lidem právo rozhodovat o všem, co s námi sdílí svět? To už v nás není ani špetka pochopení a lásky? Opravdu už jsme jen chamtiví a bezohlední vůči ostatním, kteří žijí na stejném světě? PROČ?!

Topol osika zatím v malé chodské vesničce Újezd Svatého Kříže stojí. Ve výšce sto třicet centimetrů má obdivuhodný obvod 7,65 metru, lístky zpívá píseň svého života. Chtěla bych mu dát možnost zpívat i v letech příštích, aby lidé nezapomněli na to, co se odehrálo. Přistupte k němu, vezměte ho do náruče, zavřete oči a naslouchejte… Bude vám vyprávět o starých dobrých dobách…

Rozsudek:

Pan Osika se tímto rozhodnutím odsuzuje k trestu smrti.

Rozsudek bude vykonán za účasti davů v podzimním čase roku 2014.

Poznámka autora:

Kolik nevinných ještě bude muset padnout za lidskou hloupost?

Kolik čistých duší bude trpět kvůli bezohlednosti a namyšlenosti druhých?

Kolik z nás padne za dobrou věc a kolik z nás si raději vezme černé brýle a přizpůsobí se?

Tereza Vlčková /18/

Mučírna

Připoutali mě na chladné sterilní křeslo.

Sedím na něm úplně strnule, všechny svaly napjaté, břicho se mi stahuje děsem. Chlad a hrůza se šíří do všech mých údů jako kyselina, která spaluje cévy a svaly a tvoří z nich nekončící agónii.

V levé ruce svírám balíček kapesníků, je to to poslední pomyslné stéblo trávy, kterého se chytá topící. Já se netopím, nýbrž dusím. Můj dech se zkracuje a změlčuje, když mi otevírají pusu a vkládají lesklé nástroje. Jeden z nich dosahuje dozadu do úst, za stoličky, až se mi žaludek naprázdno kroutí.

Ještě nedávno, ještě dnes ráno, jsem byl obyčejný, nezajímavý, průměrný člověk. To všechno tady skončilo.

Oči mám křečovitě zavřené a snažím se, co mi síly stačí, počítat vteřiny, ovečky, cokoliv. Jenže mysl mi pořád utíká, nedokážu se zasnít, tentokrát ostře vnímám jen to, co je teď a tady.

Nedokážu vypnout, i když by se mi to tak moc hodilo. Moje mysl jde zkrátka proti mně, když to nejméně potřebuju, ale už se nedá nic dělat.

Přesouvám ruku na podpěrku na ruce a zadírám nehty do potahu. Chci ho protrhnout, chci vidět výplň, nesmyslně mu také chci způsobit bolest, ale nejde to, moje nehty nejsou dost ostré.

Nejhorší jsou vteřiny předtím. Než se to stane, stokrát si to můžeme představit, ale vždycky je to jiné než v naší hlavě. Na tohle jsem se připravoval dlouho. Snažil jsem se posílit ducha i tělo, ale teď už vidím, že jsem příliš slabý. Vlastně si za to můžu jen a jen sám, že tady sedím. Nebyl jsem dobrým člověkem, neplnil jsem své povinnosti. Tohle je můj trest…

Mučitel natahuje čirou tekutinu do stříkačky. Dlouhý tenký nástroj náhle vystřídá jehla. Zarývá se mi do měkké červené tkáně úst, do jednoho z nejcitlivějších míst těla. Cítím tlak a bodavou bolest, do pusy mi teče tekutina, ale všechno mám tak zmrtvělé strachy, že nevím, jestli se mi to jen nezdá. Nejspíš je to jen moje vlastní krev. Mám pocit, že se topím, nedostává se mi kyslíku. Nedokážu pohnout ani brvou, jsem napjatý jako struna, tělo v jednom ohni. Pusa se mi svírá v bolestné křeči, ale i tak mi ruce automaticky vylétnou nahoru.

Chci ho odstrčit, zabránit mu, aby mi dál působil bolest, ale drží mě pevně a nepřestane, dokud jeho dílo nebude dokončeno. Nebudu potom lepším člověkem, budu troska.

Jehlu mi tlačí přes tvrdé patro dál a dál. Tekutina, kterou mi vstřikuje do tkáně, pálí, štípá, všechna bolest se soustředí do toho jediného místa. Nebudu první, kdo tady najde smrt.

Oči mého mučitele se zdály nejdřív tak přátelské, když mě zval dál a říkal, ať se v klidu posadím, ale teď, když má zbytek obličeje zakrytý rouškou, jsou pichlavé jako špendlíky. Pálí mě na tváři jako oči samotného Ďábla.

Na vteřinu se odvážím vystoupit z konejšivé temnoty svých víček, kde jsem byl jen sám se svým vědomím a bolestí. Otevírám oči, které jsou teď plné hrůzy, děsu a úpěnlivé, ač tiché prosby. Na okamžik vidím v těch jeho, že si to snad i užívá. Pod rouškou se mu nepochybně blýskají dokonale bílé zuby, které na mě ironicky a posměvačně šklebí.

Zadívám se na okamžik jinam, na stěnu a ostré světlo nad sebou, snažím se dýchat. Moje oči ale nesnesou tak jasné bodové světlo, musím je znovu zavřít. Jako kdyby snad chtěl, abych se nemohl podívat, abych byl odsouzen tápat v temnotě a jen hádat, co se mnou bude dál.

Nádech, výdech, nádech… Snažím se nekřičet, opravdu se snažím, ale dochází mi síly. Ta bolest, strach, úzkost, drtí mě to, svírá na prsou. Ta smrtelná křeč, ta agonie mě nechtějí pustit. Navždy mě budou držet ve své moci, společně s jejich pánem.

Najednou, jako zázrakem, tlak i štípání konečně povolují.

Jenže vím, že to není konec. Ta úleva, ten slastný okamžik je jen sladkou zástěrkou něčeho daleko horšího. Je to nebe před očistcem. Je to sladkost, kterou se mají trpící ukonejšit, aby jejich nekonečná muka byla ve velkolepém finále daleko strašnější. Je to lízátko podržené před hladovějícím dítětem jen proto, aby mohlo být zvednuto do výšky, ve které na ně nebohé dítko nikdy nedosáhne.

Mučitel si připravuje děsivě vrčící nástroj s ostrou špičkou. Světlo se od ní odráží jako od vzácného klenotu. Musím znovu zavřít oči, dělá se mi nevolno. Ale kdybych se dál dívat, mohl bych omdlít.

To by mi pomohlo, alespoň malá úleva, jenže on by nepokračoval, dokud bych se neprobudil, to vím jistě.

Pacient musí být při vědomí, aby mohl být zákrok vykonán správně, říkali. Pacient musí být při vědomí, aby si mučitel mohl do poslední kapky vychutnat jeho bolesti, jako drahého vína, taková je pravda.

Tady už nejsem nic, jen hadrová panenka v jeho rukou. Tady nejsem nic, ani člověk. Jsem postavička odevzdaná na smrt. Jsem jen otevřená ústa a nekonečná, ach, nekonečná bolest.

Znovu zavírám oči, které jsem si dovolil na okamžik pootevřít a tlumeně vnímám tlak, tentokrát neurčitější než předtím. Vrčení nástroje se změní a nabere trochu vyšší tón, když jeho špička narazí na překážku na mé tváři. Nemohu odsud odejít nepoznamenán.

Pořád to cítím a trvá to tak nekonečně dlouho. Moje hrdlo je sevřené, nemůžu polknout ani se zavrtět. Všechno na mě zoufale křičí, ať uteču, jenže to nejde. Celou svou bytostí se napínám k útěku, ale nemohu, nemohu se osvobodit!

Držím hlavu tak, jak mi přikazuje a on po chvíli od své pomocnice požaduje vatový tampón.

Na obdélník igelitu, kterým mi přikryl trup, dopadají kapky mé vlastní krve. Když koluje v mých žilách pod bledou kůží, znamená život a sílu, ale tady, tak morbidně obnažená na ostrém světle, znamená jen a jen bolest a hrůzu. Měděný pach krve se šíří místností.

Trochu zvednu ruku z opěrky, několik nehtů se mi již zlomilo. Vidím, že se mi třesou prsty, chvějí se a třepou stejně jako celé moje bytí.

Mučitel ještě několik minut pokračuje ve své práci, než mi konečně sundá igelit z hrudi.

Zjevně je se svou prací spokojený, když si stahuje roušku z tváře, vidím, že se skutečně usmívá. Jeho bílé zuby na mě svítí a pro moje pálící oči je to na okamžik jediný bod na světě.

„Můžete vstát," říká a pokyne mi na stranu.

Moje úleva je nesmírná. Strach se pomalu mění, neutralizuje a moje končetiny měknou, rosolovatí. Všechny svaly povolují, ramena mi úlevou poklesnou, žaludek se uvolňuje ze zamotaného uzlu. Plíce se pomalu, ale jistě plní vzduchem prosyceným zápachem mé

vlastní krve. Zase můžu dýchat. Úleva se mi sladce šíří od krku až do nohou, které mi připadají najednou lehké, připravené k letu.

„Na shledanou," říkám nesrozumitelně. Moje ústa, moje tvář pomalu, ale jistě natékají. Bude trvat ještě dlouho, než budou stejné jako dřív, než se budu moct ukázat na veřejnosti. Ale přežil jsem. Přežil a na ničem jiném už nezáleží. Život venku najednou chutná jako cukrová vata, je sladký a nadýchaný. Jeho útrapy a starosti jsou pro mne v tuto chvíli tak malicherné, že se mi chce úlevou smát i plakat zároveň. Do očí mi pomalu stoupají slzy úlevy. Ach, ano, ano, já budu žít!

Už jsem skoro na cestě ven, moje vratké nohy nabývají s každým krokem větší a větší jistotu.

Je to mučitelův hlas, jenž mě přimrazí na místě. Jeho pohled mě mrazí v zátylku jako tisíc jehel.

On je vždy veselý, stejně jako jeho hlas.

„Ale pane, ještě nechoďte pryč! Počkejte v čekárně, než vás sestra zavolá. Ještě vám musím opravit pětku vlevo dole!"

Eliška Straková /19/

Tisíce přátel zní

Když jsem byla ještě dítě, můj dědeček měl na zahradě čtyři včelí úly. Ráda jsem tam chodila poslouchat dokonalou souhru symfonie hmyzu. Ležela jsem v trávě mezi lučními květinami, a zatímco dědeček vyndával medové plástve, vypravoval mi pohádky o krásné včelí královně, dělnicích a celém království, ve kterém žily. Na sobě nosil bílý oblek, velké rukavice a přes obličej mu vedla z klobouku síťka. Med voněl všude kolem a včeličky se slétaly do malého otvoru v dřevěné bedýnce. Moc jsem toužila po tom, abych se mohla k úlům přiblížit a svému dědovi pomoct a naučit se být přítelem těchto maličkých okřídlených tvorů. Ale nemohla jsem. Nesměla jsem dál než k dřevěné houpací lavičce pod vysokým ořechem asi deset metrů od úlů. Moje máma nedokázala přenést přes srdce, že nejsem jako ona, že mám dědu na rozdíl od ní ráda. To byl také jeden z důvodů, proč jsme oba měli zakázáno, abych se k těm bedýnkám obdařených zlem – jak jim říkala máma - jen přiblížila. Její výhružné poznámky padaly na dědu pokaždé, když se chystal k práci. Za tohle jsem ji upřímně nenáviděla, ale i přesto jsem ji měla ráda - pořád to byla moje máma.

Jednoho dne si dědeček všiml, že se jeho malá vnučka nudí. Seděla jsem na houpačce pod stromem s obrázkovou knížkou a nepřítomně se dívala do dálky. Snila jsem neustále o medových plástvích, včelích kamarádkách a o sobě jako o malé blonďaté holčičce s culíčky ve včelařské kombinéze. To jsem ale netušila, že o pár dalších minut později se to stane.

Děda mě poprosil, jestli bych mu nemohla pomoci. Kdo by nesouhlasil. Je to jako vzít si sladký bonbon obalený v cukru, který je schovaný na nejvyšší polici tak, abyste na něj nedosáhli. Oblečená v ochranném obleku, s ohrnutými rukávy, nohavicemi, a dokonce i obmotaná papírovou lepicí páskou, aby ze mě oblečení nepadalo, jsem stála u houpačky. Šikovně jsem se navlíkla do rukavic a z kloboučku na hlavě stáhla síťku. Viděla jsem svět tak, jak jej vidí hmyz. Tisíce milimetrových okének dělily vše přede mnou do škatulek, jako kdyby se v každé odehrávalo něco významného.

Zvláštní, byla tu velice silná touha po poznání, ale proti tomu

stála rovněž silná slova mé matky, i přesto, že nikdo, kromě nás dvou, doma nebyl. Měla jsem strach překročit tu pomyslnou hranici a vkročit do, prozatím, neznámého prostoru za houpací lavičkou. Dědeček se postavil vedle mě. Chvíli jsme se oba mlčky dívali do dálky, přemýšlejíce každý nad něčím jiným. Já nad tím, co je správné, a děda nejspíš nad tím, že mi udělá radost. Když mě chytil za ruku, jako by najednou všechno, co mi bránilo jít vpřed, zmizelo.

Pomalu jsme se přibližovali k včelím domečkům a já cítila čím dál tím větší nadšení. Děda mi vysvětloval, co smím dělat a co naopak ne. Stoupla jsem si na široký špalek, který přinesl, abych viděla dovnitř úlu. Když otevřel jeho střechu, symfonie bzučení zesílila. Včeličky se hnaly rychle ven a obklopovaly mne kolem dokola. Mezitím, co jsem se nesměla prudce pohnout, jsem pozorně sledovala vnitřní propracovaný systém, který měly včelky vybudovaný. Bylo to neuvěřitelné a fascinující. Děda uvolnil jednu z prostředních pláství a dovolil mi ji vytáhnout. Oči mi zářily jiskřičkami štěstí. Konečně se mi splnil sen. Držela jsem v rukou dřevěný rám s béžovou výplní a černými hloučky včeliček. Moc pěkně to sice nevypadalo, ale dobře jsem viděla nekonečno maličkých koleček, vyplněných sladkým medem. Pro někoho věc, kterou by nikdy nepodstoupil, pro mě zažehnutá vášeň a láska ke včelařství.

Předala jsem dědovi v pořadí již třetí plástev a chystala se vytáhnout další, která byla uvolněná. Na okamžik mě napadlo, jaké by to bylo cítit ty malé tvorečky na jemné kůži hřbetu svých rukou. Nepozorovaně jsem stáhla rukavice, a zatímco děda odkládal plástev na bezpečné místo, já jsem se vystavila život ohrožujícímu nebezpečí. Nemotornými prstíky jsem chytila laťku a desítky včeliček se mi nahrnulo na ruce. Příjemně šimraly. Viděla jsem v tom své vysněné přátelství, měla jsem pocit, že mi někdo konečně rozumí. Začala jsem se tiše smát, ale jakmile se dědeček otočil, vyděsil se a z překvapení jsem nechala ruce s pláství zapadnout zpátky do přihrádky. Při nárazu jsem však stiskla dřevěnou laťku a bylo slyšet, že plástev kdesi uprostřed praskla. Vše proběhlo během několika vteřin a moje reflexy jakoby vůbec nefungovaly. Včelky v obraně vystrčily svá žihadélka a o pár sekund později byla v mé blízkosti cítit nakyslá vůně včelího jedu. I přesto, že mě dědeček rychle odnesl do bezpečné

vzdálenosti, mé drobné ručičky byly ze všech stran, a především na hřbetě, posety nespočetným množstvím žihadel. Pamatuji si, že jsem v prvotním šoku křičela a pak nějakou dobu plakala.

Všechno ale bylo snadné, a tak se musela znenadání za plotem objevit moje máma. Byla zdravotní sestra, a jelikož táta měl alergii na včelí bodnutí, bylo dost možné, že ji mám taky. To se ale přesně nevědělo. Máma spustila hrubě na dědečka, který mě držel v náručí, a jako prevenci do mě pohotově zapíchla injekci s Epiferinem. Anafylaktický šok naštěstí nenastal, což znamenalo, že alergie se u mě neprokázala.

Pláč odezněl a začal dlouhý proces vytahování žihadlových háčků. Seděly jsme s mámou u stolu, na kterém byl kostičkovaný červeno-bílý fóliový ubrus. Pinzeta pod vedením maminčiných prstů zručně vytahovala jednotlivá žihadla. Trvalo asi hodinu, než byla všechna položena na bílém ubrousku, který skončil v ohnivém dole našeho krbu. Na řadu přišla dezinfekce a několik metrů gázy. Ruce nabraly červenou barvu a opuchly do dvakrát tak větší velikosti. Nechtěla jsem plakat, ale tříprocentní roztok peroxidu vodíku šuměl a štípal víc než ty včely. Po tváři mi stékalo několik slaných slz, za což jsem ještě dostala vynadáno. Máma byla vůči tomu, co se stalo, nekompromisně proti. Měla právo být nahněvaná.

Večer, když jsem v bledém světle stolní lampy seděla u kuchyňského stolu, s oběma rukama zavázanýma a z barevného hrnečku s motivem včeliček brčkem srkala kakao, jsem se rozplakala. Pohled na obrázek mi trhal srdce při pomyšlení, že zemřely. Mé malé bezbranné a nevinné kamarádky kvůli mně zemřely. Nechala jsem je svou dětskou zvědavostí usnout na věky. Přišla jsem o ně navždy, o ty, které mi rozuměly beze slov. Se slzami jako by se protrhla hráz a nepřestávaly téci, ani když dědeček přede mne postavil moji vlastní sklenici medu a objal mě. Utěšoval mě krásnými slovy, která hladila moji zraněnou dušičku.

Nakonec mě děda vzal do náručí a odnesl po schodech nahoru do mého pokoje. V peřinách s povlečením včelky Máji, kterou jsem odmalička sledovala, mi také zrovna dvakrát dobře nebylo. Dostala jsem od dědečka pusu na čelo, a než odešel, tak mi přečetl pohádku na dobrou noc. S rukama položenýma na polštářích a s další

dávkou injekčního roztoku jsem pomalu usínala. Vím, že tu noc se rodiče s dědečkem moc pohádali. V noci jsem se několikrát probudila a slzy mi samovolně vytékaly ze slzných kanálků. Cítila jsem se, jako bych ztratila blízkého člověka, jako bych ztratila kus sebe.

* * *

Dodnes nechápu vysvětlení, že některé včelky umírají v obraně své velké rodiny, protože ji milují a je pro ně více než důležitá. Vlastně to ani chápat nechci. I přesto, že je mi už sedmnáct let, mi to nedává smysl. Proč by jinak zemřela moje vlastní matka, která mě milovala nade všechno na světě, a proč by jinak zemřel můj dědeček, který žil jen pro mě? Ačkoliv to bylo už před pár lety, moje srdce je roztříštěné na mnoho malých kousků a drží u sebe pouze silnou láskou, kterou mi dává můj táta. Že je Bůh nespravedlivý a nechá zemřít ty, kteří se nemohli bránit, jsem pochopila už při smrti svých včelích kamarádek. Tehdy mi bylo šest let. Byla jsem nevinný blonďatý andílek s vlastním světem fantazie, kterému život utrhal křídla. To mi popravdě zůstalo dodnes.

Na jednu stranu jsou všechny tyto úvahy směšné, pomyslím si. Stojím v zasněžené zahradě v prostoru za houpací dřevěnou lavičkou a vysokým ořechem čelem k úlům. Ruce mám zastrčené v krátké, péřové modré bundě s kapucí a okolo krku mám omotanou barevnou šálu. Snažím se vypořádat s hromadami vzpomínek, které mi zůstaly navždy uložené v paměti. Příroda pod sněhem jako by byla mrtvá. Vypadá, jako by navždy usnula a neměla se už nikdy probudit. Holé stromy, zatažená šedá obloha, ze které se snášejí drobné sněhové vločky. A bezvětří.

Nacházím se v dokonale prázdné bublině světa, ve které jediné, co zbylo, jsou jizvy, sklenice medu a čtyři oltáře pravdy.

Podací lístek

Vyplní pošta:

Próza 20 - 23

Odesílatel Suchopárová, Žitková

Adresát

Dobírka Kč

Udaná cena Kč

Druh zásilky	Hmotnost	Cena služby
Podací číslo	Poznámka (doplňkové služby)	Placeno v hotovosti

Kateřina Suchopárová /23/

Variace

„And so is the Golden city blackened,
with each step you take in my hall.
Marvel at perfection, for it is fleeting.
You have brought sin to heaven
and doom upon all the world.“

A tak Zlaté město černá
s každým tvým krokem v mé síni.
Žasni nad tou dokonalostí, neboť pomíjí
Přinesl jsi hřích do ráje
a zkázu celému světu. [1]

Krok za krokem, pomaloučku a zlehýnka našlapoval, jako by se bál o podlahu, snad si myslel, že by se pod jeho kroky mohla zničit. Snad se bál jít svým obvyklým krokem, při němž se zem otřásala. Dusot bot provázel jeho nepřeslechnutelný příchod. A přesto si tady počínal obezřetně, působil téměř až bojácně ve své snaze nezpůsobit nějakou škodu. Jak směšné. Jak dojemné. Jak chvályhodné. Bylo by tak, kdyby každý jeho krok ve zlaté síni nebyl tak zhoubným.

Na konci síně sedí ve svém zlatém trůně On, shlíží na vetřelce a přemítá nad nastalou situací. Sedí a rukama si podepírá bradu, lokty opřené o kolena. Zvláštní výjev, vypadá směšně, nedůstojně Svému postavení. Ale na tom Mu pramálo záleží.

„Nikdy jsem nevěřil, že bych Tě mohl kdy spatřit,“ praví opatrný návštěvník, když stane před pánem tohoto království. Troufale se zadívá do jeho očí a marně v nich hledá zmatek, vztek či kterékoliv jiné emoce. Žádné známky rozladění. *‚To je divné,‘* pomyslí si. *‚Být na jeho místě, tak jsem příšerně rozhněván,‘* přemítá, co by asi tak udělal On.

„Vítej v mém království,“ posměšně zazní hluboký hlas Stvořitele. Opře se o opěradlo trůnu a široce rozmáchne rukou.

„Království?“ udiveně opakuje cizinec. Neliší se příliš vzhledem od toho, jenž sedí před ním. Jen ty vlasy jsou delší a tmavé. Cizincovy oči jsou černé, černější než kterákoliv prohnilá lidská duše, odrážejí jeho nejniternější pocity, ať už jsou jakékoliv. Mohl by být snadno čitelným, ale právě množství oněch emocí ho činilo nepředvídatelným.

„Jistě. Alespoň to, co z něho zbylo. Jen si prohlédni, co tvůj příchod způsobil. Jen si to dobře prohlédni,“ kousavě a přeci jaksi neuvěřitelně mile dí Stvořitel.

[1] *Citát pochází ze hry Dragon Age.*

Hnán Jeho vůlí tak učiní, i když nechce. Tak dlouho snil o tom, že stane v této síni a dostane se mu Jeho odpuštění. S nemilou předtuchou se obrátil, spíš byl nucen se otočit a prohlédnout si důsledek svých kročejů. Tam, kde stávaly sloupy z toho nejčistšího mramoru, zbyly jen ohořelé trosky. V podlaze byly vypáleny jeho stopy. Ta čerň přímo zářila. Tu a tam plápolal plamen neuhasitelného ohně. Požár byl zažehnut a nebylo v ničí moci ho uhasit. Nebo ano?

V kontrastu té apokalypse zůstával nedotčený předek síně, v celé své původní božské dokonalosti a neuvěřitelné kráse.

„Proč jsi to dopustil?“ zajímá se cizinec - Ničitel.

„Myslíš svůj příchod do mého království?“ ptá se řečnicky. Nečeká odpověď, to cizinec správně vycítí. „Jednou by sis sem našel cestičku. Dříve, či později. Neboť mé milosrdenství je nekonečné a blaženost se dotkne každého živého tvora. Stejně tak i odpuštění, pokud se upřímně kaješ. Ale to ty přece moc dobře víš. Nepřivedlo tě sem právě toto? Zbloudilá ovečka, hledající cestu zpět do svého domova,“ pokyvuje hlavou a zamyšleně si ho měří.

„Mohl jsi tomu zabránit,“ obviní ho. Začíná litovat toho, že sem přišel. Takhle to nechtěl, tohle přece nechtěl!

Stvořitel se rozesměje. „Ale, ale. Neměl bys mít radost? Neměl bys být šťastný za zkázu nebeského města?“

„A neměl bys to brát vážně? Neměl bys zuřit?“ opáčí vztekle Ničitel.

„Zuřit? Proč?“ udiveně se zeptá. „Nezapomínej, kdo jsem. A ty, co mě tak rád očerňuješ, nezapomínej na svou roli v tomto chaosu.“ Přimhouří oči a podepře si hlavu rukou.

„Má role? A kterou myslíš?“ výsměšně se dotáže. „Já jako posel zkázy, jako posel smrti, zvoník, co zvoní umíráček světu? Nebo já, pouhý pěšák ve tvé moci, podřizující se tvým záměrům?“

Na Stvořitelově tváři se usadí blažený úsměv. Jako když je rodič hrdý na své dítko. „Tvá chytrost a důvtip mě nepřestávají udivovat,“ pochválí ho.

Cizince pálí v očích slzy vzteku. Takhle si to doopravdy nepředstavoval. To má být On? Laskavý a milý Stvořitel, jehož náruč přináší utěšení neklidným hříšným duším? Odvrátí zklamaně hlavu.

„Proč?“

„Ptáš se, proč jsem dopustil, abys svým příchodem přinesl zkázu všemu? Těžko říct," upřímně praví Stvořitel. „Zkus být chvilku mnou. Denně naslouchám stovkám, tisícům proseb. Denně se starám o svá milovaná a nenáviděná dítka. A neuplyne jeden jediný den, kdy bych měl klid. Neumí se o sebe postarat sami." Smutně zavrtí hlavou.

„Tak proč jsi je tedy vůbec stvořil?" pichlavě zní cizincův hlas. Nenávist, temný plamen v jeho srdci zaplanul novým a silným plamenem. Však si vzpomíná, proč odešel z tohoto místa. Nemohl ho vystát. Nemohl vystát ten jeho nepřirozený klid. Nemohl vystát jeho vyhýbavé odpovědi na jakékoliv otázky, co mu položil.

„Proč jsem to všechno stvořil?" zamyslí se. „Možná proto, že ta samota by byla až příliš tíživá. Nešlo to jinak. Nutkavá myšlenka opanovala můj rozum a mě nezbylo, než se jí podřídit, bez valného dalšího rozmýšlení. Zvláštní, jako kdyby mně někdo tu myšlenku vnutil," dumá nahlas.

„Proč jsi stvořil mne?" vyruší ho z rozjímání cizinec.

„Tebe? Já jsem ty, ty jsi já. Má druhá polovička," pousměje se. „A tvá touha spatřit zlatou síň nepramení ode mě. Nikdo jiný, jen ty jsi přivodil tuto zkázu svou touhou po klidu a odpuštění. Pamatuješ? Varoval jsem tě."

„Myslíš ta temná slova na rozloučenou? Že já, jakožto hříšník, nemám ani tu nejmenší možnost získat Tvé odpuštění? Že už nikdy nespatřím tuto síň? Myslel jsem, že mě chceš jen udržet daleko od sebe," vzpomíná Ničitel.

„Doufal jsem, že se časem vrátíš," přizná mu Stvořitel.

„Jak jsi mohl doufat v konec světa?" vyděšeně se ptá cizinec.

„Jednoduše. Všechno, co má začátek, má i svůj konec," flegmaticky odvětí.

„Kdo jsi a co jsi s ním udělal?" naprosto šokován třeští oči na temného pána sedícího před ním.

„Bavíš mě," vypraví ze sebe Stvořitel, když se dosmál. „Tvá slova jen dokazují, že tvá podstata se vrací do mě stejným tempem, jako ty začínáš být dobrým. Odkdy tě děsí představa konce lidstva? Neprohlašoval jsi tenkrát, že se jen krátce zdržíš ve světě, abys ho poznal, nežli ho zničíš svým příchodem sem? Trvalo ti to déle, než

jsem si myslel. Byl bych přísahal, že se otočíš na prahu a vrátíš se okamžitě ke mně," pobaveně mu líčí své dojmy.

Cizinec před ním nečekaně zrudne. Marně hledá slova. „Pak tedy splyneme opět do jednoho bytí?" ujišťuje se.

„Ach ano. A vše začne znovu. Tedy poté, co vše skončí. Samozřejmě. Vyhlédni z balkonu a sleduj poslední chvíle lidstva a celého světa. Slyšíš? Už to začalo," Jeho hlas se zachvívá jakousi neznámou nostalgií.

„Po kolikáté?" rozbřeskne se Ničiteli.

„Přestal jsem to počítat," usměje se nevinně Stvořitel.

„Jsi krutý," obviní ho cizinec.

„Nejsem krutý, to se ti jen zdá," brání se.

Je teď těžké rozlišit, kdo je kým. Ten, co byl považován za Stvořitele, se proměnil v průběhu hovoru. Čím chladněji mluvil, tím mu rychleji zčernaly vlasy. A naopak, čím víc projevoval Ničitel lítost nad svým příchodem, tím se prosvětlil. Jeho duši se dostalo klidu a odpuštění.

„Už zas. Čas výměny a sjednocení," usmívá se nový Stvořitel a obejme svého druha. Dva jsou opět jeden. Koloběh se uzavřel a započal nový cyklus.

Andrea Žitková /23/

Žebrák

Viděl ho již z dálky. Tam, uprostřed parku, na bílé dlážděné cestě. Sám. Nevyčníval, ba naopak. Moc toho nenamluvil, tiše jen pozoroval. Mezi všemi těmi lidmi byl jediný - žebrák. Nebyl zrovna nejmladší a na jeho hlavě se objevil už první šedivý vlas. Známka stárnutí. Byl strhaný a znuděný životem. Pod očima kruhy z nevyspání. Roztrhané oblečení o žebrákovi říkalo téměř vše. Před ním ležela malá plechová krabička, která prosila o každý malý peníz. Byla tak malá, že svědčila o žebrákově skromnosti.

V pozadí, nedaleko za stromy, ho pozoroval muž. Vždy rád stál a sledoval okolí. Také si všiml, jak lidé žebráka přehlížejí, jako by vůbec neexistoval. Až si na malou chvíli pomyslel, jestli se mu to vše jen nezdá. Začalo pršet. Milion kapek padal na milion míst, bez pravidel. Však každá z nich byla jiná, každá něčím výjimečná. Je to stejné i u lidí? Je každý člověk v životě něčím výjimečný a v životě nenahraditelný? Byl každý zrozen pro určité poslání? Ptal se muž tiše v hlavě sám sebe. Plno otázek a žádná odpověď. Tak jak náhle a bez varování začalo pršet, tak vše skončilo a jen kaluže byly svědky proběhlého deště. A protože byl zvyklý rázně se rozhodovat, otočil se směrem k davu lidí. Vyšel pomalu a nejistě, pak přidal do kroku. Šel navštívit žebráka s hlavou plnou otázek, s miliony nevyřčených slov. Došel k žebrákovi, narovnal se jako voják a ulízl si rukou prošedivělé mokré vlasy. Pod tričko mu sjela kapka. Zastudila ho. Žebrák vytáhl z kapsy cigaretu. Muž okamžitě šáhl do kapsy pro sirky. Měl je vždy u sebe, i když už celá léta nekouřil. Škrtl zápalkou a připálil mu. Žebrák se koutkem oka nenápadně na muže podíval a nechápal, proč tak elegantně oblečený muž mu poskytl takou službičku. Byl slušně vychovaný a kývnutím poděkoval.

„Něco potřebujete? “ zeptal se.

Muž se díval žebrákovi do očí, chtěl mu něco říct, ale vždy s pootevřenou pusou jen hlasitě vydechl.

„Povídám, jestli něco potřebujete? “ opakoval znovu a trochu přidal na hlase.

„Ale vlastně nic…,“ řekl muž a vzápětí se nadechl a pokračoval, „jen jsem trochu přemýšlel nad vámi. Žít tak jako vy…“ A pak se zase odmlčel.

„Už jsem si zvykl. Možná, dnes již určitě. Nic nemám, nic nevlastním, nemusím se o nic starat, tím je život lehčí. Jediný, co mi patří, je tenhle flek a ta plechová krabička," pokračoval. „Pár lidí mi sem hodí nějaký peníz, sotva to stačí na bídný život, ale nestěžuju si."

„Takhle se žít přece nedá," odpověděl muž, zvedl obočí.

„Dá, nedá, musí! Mimochodem, jmenuji se Michal a jsem žebrákem už celých pět let." Podal muži ruku.

„Já jsem Tomáš a omlouvám se, že jsem se nepředstavil již dříve," dodal. „Jak se to stalo?"

„Jako co? To, že jsem žebrák?" Zvedl nad sebe cigaretu, vdechl kouř, chvíli ho podržel v ústech a pak slastně vydechl kouřová oblaka a pokračoval: „Oženil jsem se před dvaceti lety, s nádhernou inteligentní ženou. Byla tak inteligentní, že věděla, jak mě co nejvíc oškubat o prachy. O lásku jí nikdy nešlo. Odešla za mnohem mladším. A já nikdy nepoznal, že jediné, co milovala, byly moje peníze. Když jsem se oženil, myslel jsem si, že mi začíná opravdový život chlapa. Po patnácti letech jsem se rozvedl a pochopil, že opravdový život začíná až teď. I když bez ničeho."

Muž nevěděl, jak odpovědět. Bál se, aby svými slovy více neublížil.

„Budu muset jít," odvětil a udělal první krok nazpět.

„Ještě chvíli zůstaňte," poprosil žebrák. A dodal: „Chceš trochu nalít?" Nestihl ani větu dořící a už vytahoval z pod své roztrhané igelitky láhev vodky.

„Kdysi jsem i něco znamenal. Měl jsem peníze a spoustu kamarádů. Pak jsem o peníze přišel a tím i o ně. Už nejsem nic. Lidé mě ignorují, ani nevnímají, že tu jsem. Ale já bych si tak moc přál zas být viděn, nebýt přehlížený. Nechci, aby se na mě zapomnělo," rozčiloval se žebrák. Vzal tu starou plechovku, vysypal z ní všechen obsah do dlaně. „Dnes mi moc peněz lidé nedali. Je to horší a horší," povzdechl si. Nalil muži do plechovky vodku. Bylo to nechutné, ale jen aby se muž neurazil, napil se. Bylo mu ho líto, a tak si sáhl do kapsy pro peněženku. Žebrák ho chytil za ruku a pravil: „Dnes ne, dnes jsi můj host ty."

„Pověz mi, čím ty se živíš?" zeptal se. A vzápětí dodal: „Počkat, nech mě hádat. Pozoroval jsem tě tu, jak chodíš kolem soch a obdi-

vuješ je. S takovou lehkostí a zaníceností. Pracuješ s kameny?" Muž si hlasitě povzdechl. „Pracuji s kameny, vytvářím sochy různých velikostí. Jen ne vždy na požádání. Zbohatlíci za mnou chodí a strkají mi do kapes velké peníze, abych jim vytvořil sochu. Takové vždy vyhodím. Mám snad svou hrdost. Vytvářím jen sochy, do kterých mohu vložit kus sebe. O nic jiného nežádám."

„Jsi stejný jako já," pousmál se.

Muž zbystřil a nevěřil tomu, co právě slyšel. Jak může být umělec srovnáván se žebrákem, pomyslel si rozčileně v duchu.

„Jsi sám, nemáš nikoho. Jenom ty sochy. Věříš, že jsou věčné. Doufáš jen v to, že ti dají skutečný život. Opravdový smysl života. Jsi hlupák. Byl jsem taky takový. Hrdý. Teď už nemám hrdost, a jen proto, že jsem věřil v něco, co neexistuje," začal žebráka rozhovor bavit. „Myslíš si, že zítra začne nový život, ale druhý den se nic nestane. A tak je to každý den. Jen čekáš a čekáš, až tím ztratíš půlku svého života."

Muž se zvedl, zapnul si kabát. Byla přece jen zima. Natáhl k žebrákovi ruku: „Děkuji za rozhovor, snad někdy příště."

Začalo se blýskat a v dáli zahřmělo. Neustále přemýšlel nad rozhovorem. Možná, že má pravdu, pomyslel si. Usmíval se, jak je život směšný. Kráčel si po své oblíbené cestě přímo domů. Domů, kde ho nikdo nečeká. I přesto se těší. Byl nedaleko, ale připadal si všemu tak vzdálený.

Sedl si do křesla. Uprostřed místnosti. Okolo rozmístěné sochy. Měl je ve svém domě už roky. Mohl se na každou z nich nepřetržitě dívat celé hodiny, pořád dokola. Nedokázal si přestavit, že by jedna z nich zmizela. Věřil, že každou ztrátou sochy by ztratil i kus svého života. Pozvedl sklenici s dobrým vínem a pousmál se. Usrkl několik kapek. Chutnalo báječně. Vyklonil se z křesla, aby viděl, co se děje venku. Obloha potemněla. Seděl stále v křesle, nehybně jako ty sochy. Oči těkaly po místnosti a hledaly aspoň jeden záchytný bod. Hodiny. Odbíjely půlnoc a do rukou noci vše převzalo ticho. Usnul. Ve svých snech obchází místa pro něho neznámá.

Byl zas nový den. Snad o něco lepší. Sluníčko se snažilo svými paprsky proniknout na zem. Marně. Podíval se na hodiny. Bylo teprve půl šesté ráno. Tma ještě stále vládla pro tento den. Nemohl

přestat přemýšlet o setkání. Musel se vydat zpět za žebrákem. Neustále měl pocit, že se mu snaží něco naznačit.

Ptáci létali k oblakům. Loučili se. Podzim začínal a příroda si barevně hrála. Překrásné období pro umělce.

Došel zpět do parku. Celým tělem mu projela zimnice. Starý žebrák ležel na zemi. Nehybně. Muž se ohlédl kolem sebe. Jako by se bál, že ho někdo sleduje. Zaslechl houkání sirény. Modré světlo záchranky mu oslepilo očí. Objevili se první zvědavci. Přijel vůz a z něho vyskočil doktor. Přistoupil k nehybnému tělu a chytil jej za zápěstí. Žádná šance nahmatat tep.

„Je už pozdě," zakřičel někdo v davu. Řeč nabývala na síle, až se rozezněla jako kostelní zvony. Muž si položil ruce na uši. Nechtěl nic slyšet. Nechtěl slyšet, co si lidé o žebrákovi myslí. Důležité bylo jen to, co si myslí o něm on.

„Jemu už nikdo nemůže pomoci, alespoň to, chudák, má za sebou. Znáte někdo jeho jméno?" zeptal se doktor. Ticho. Muž měl pocit, jako by se žebrákovy oči na něho dívaly s nevyřčenou otázkou, která měla být v každém okamžiku zodpovězena. Byla zima, ale potily se mu ruce. Otočil se a utíkal po cestě pryč. Bál se každého stínu, každého šramotu.

„Proč jen je osud tak krutý?" ptal se sám sebe a nevěděl, jak si odpovědět.

Seděl opět ve své pohovce a žal zapíjel sklenkou vína. Sám sebe trestá tím, že žije. V ruce si přehazoval minci. Panna nebo orel? Jaký by asi byl život bez peněz? Žil by ten starý pán dál, nebo by ho potkal jiný osud? Přál si jen přece, aby si ho lidé všimli, aby ho nepřehlíželi. Přál si být věčný a světem nezapomenutelný. A pak mu to došlo. Věděl, jak toho chudáka zvěčnit.

„Vytvořím sochu. Jeho sochu. Chtěl být věčný a sochy přece věčné jsou," zakřičel nahlas.

Pomalu vstal. Nikam nespěchal. Čas už v tuhle chvíli nehrál roli. Natáhl se a pustil rádio. Příjemný hlas hlasatelky ho uklidňoval. Sedl si ke stolu. Ukrojil krajíc chleba a namazal ho přesně tak, jak to dělával jeho tatínek. Snažil se vybavit si žebrákův obličej. Vzpomínal na každý detail. Seděl u stolu ještě dvě hodiny než začal. Hodiny odbíjely půlnoc a pak ráno a pak zase půlnoc... On však nemohl

přestat, dokud nebylo dílo dokončeno. Dával si záležet na každém detailu. Každý milimetr byl vytesán s takovou pečlivostí, dokonalostí a trpělivostí. Srdce měl silné a v žilách mu kolovala horká krev.

„Hotovo," povzdechl si. Ty staré třesoucí se ruce měly už dost. Ačkoliv dávno nekouřil, výjimečně si zapálil. Každý výdech a nádech ho uklidňoval. S hrdostí pozoroval svůj výtvor. Byl na sebe moc pyšný. Únava však byla silnější než on. Usnul.

Slunce vycházelo za horami. Zimní víla převzala nad všemi moc. Ze stromů spadalo všechno listí, které rozhazoval silný vítr do všech stran.Muž stál v parku, na místě, kde žebrák nechal svůj život osudu. Díval se na sochu. Na sochu, kterou vytvořil na počest toho „slavného hrdiny". Už se necítil jako ten starý vysloužilý chlap. Krutá zima se mu snažila dostat pod kabát. Zapnul se. Klekl si na zem, opřel se lokty o sochu, hlavu dal do dlaní. Modlil se za žebráka, aby měl alespoň tam nahoře lepší život. Pozdvihl hlavu, podíval se na nebe. Poprosil Boha, aby zmírnil krutost lidských osudů. Plakal. Každou kapku stékající po tváří si chytal do dlaní. Pak sem jen beze slov přišel ohromný dav lidí. Ticho. Silné a bolavé ticho. Lidé sochu jen obdivovali, s úctou. Muž odešel pokojně žít zbývající život.

Od té doby bylo vše jiné. Socha vyvolávala mezi lidmi veliký ohlas. Netroufali se k ní obrátit zády. Nosili k ní denně peníze a vždy poprosili Boha, aby jim odpustil jejich sobeckost.

Čas plyne nezadržitelnou rychlostí a my si ani nestačíme uvědomovat, že staré dveře se zavírají a tím nové otevírají. Nechceme ale, aby naše vzpomínky zmizely v prázdnotě.

Obsah:

Poezie

Petra Vydrová 9
Eliška Lenochová 10
Pavlína Šimánková 12
Julie Gurjevová 14
Aneta Chmelíková 17
Míša Černá 18
Kristýna Dyršmídová 20
Filip Peloušek 21
Ivana Trambová 27
Alena Bezoušková 30
Jan Řapek 31
Michal Šelleng 33

Próza

Kateřina Bašová 37
Johana Paulová 45
Anna Ledahudcová 46
Karolína Baziková 50
Tomáš Vaňata 52
Marika Kovárová 57
Veronika Holečková 63
Adéla Halíková 69
Tereza Vlčková 75
Eliška Straková 79
Kateřina Suchopárová 85
Andrea Žitková 89

3. září 1878 se v budově hostince „Sebastopol" v Příbrami narodil v rodině městského úředníka Jana Otakara Jelínka malý synek. Dostal jméno Jan Křtitel a kmotrem mu byl příbramský měšťan a pozdější starosta Karel Hail. Rodina se poté přestěhovala na nároží Dlouhé ulice, do domu, kde byl v přízemí hostinec „U Koníčka" (naproti starožitnictví „U Choda" - dnes zbouraný). Jelínek navštěvoval zdejší obecnou školu a v letech 1888-89 reálné gymnázium, kde měl mj. za spolužáky Karla Tomana, Arne Dvořáka, Karla Sezimu či Lothara Suchého. Roku 1896 nastoupil studia na filozofické fakultě v Praze, kde studoval němčinu, češtinu a francouzštinu. O zimních semestrech pobýval jako stipendista na Sorbonně a Collége de France v Paříži. Tam se podrobně seznámil s francouzskou literaturou, hlavně s poezií. V té době už měl svůj literární debut za sebou - roku 1893 mu Josef Kadečka otiskl v příbramském týdeníku „Horymír" první verše.

Od svých studentských let byl Hanuš Jelínek velmi aktivním účastníkem společenského života pražských literárních a uměleckých kruhů. Byl znám jako vynikající zpěvák, tanečník a recitátor. K jeho nejbližším přátelům patřil básník a dramaturg Jan Kamper, přírodozpytec Antonín Šolc a spisovatel Viktor Dyk. V roce 1905 se Jelínek oženil s dcerou Aloise Jiráska Boženou, která byla malířkou - vystudovala u Antonína Slavíčka.

Po studiích začal učit jazyky na obchodní škole v Mělníku a na reálce na pražském Žižkově. V letech 1901 - 1918 působil jako profesor na Československé obchodní akademii v Praze. Složil státní zkoužky z němčiny a francouzštiny, udělal doktorát a v letech 1909 - 1910 pobýval v Paříži, kde přednášel o české literatuře.

Hanuš Jelínek byl jedním ze zakladatelů druhdy slavného literárního spolku Kruh českých spisovatelů a později se stal jeho jednatelem.

Po první světové válce se jako člen zahraniční komise Národního výboru zúčastnil v Paříži mírových jednání. Byl pověřen řízením ČTK ve Francii a díky svým zahraničním stykům pracoval i jako úředník ministerstva zahraničí. Do důchodu odešel v roce 1932 a věnoval se především své literární a překladatelské práci. V posledních letech života téměř oslepl a své memoáry - „Zahučaly lesy" - musel diktoval. Zemřel 27. dubna 1944 v Praze a byl pohřben na vyšehradském hřbitově.

V jeho velmi bohatém životě zaujímala literatura jedno z předních míst. Svou první sbírku milostné poezie vydal jako student pod názvem „Zapadl Měsíc i Plejády". Poté hlavně překládal z francouzské literatury („Zpěvy sladké Francie") a zároveň francouzské čtenáře seznamoval s literaturou českou. Byl též literárním, divadelním a výtvarným kritikem. Je jedním ze slavné pětice největších příbramských rodáků meziválečných let (Drtikol, Hojden, Šára, Vyskočil, Jelínek), kteří proslavili své město daleko za hranicemi.

Fotografie: http://www.langhans.cz/

1. SčV, a.s.

Tato kniha byla vydána díky finanční podpoře firmy Veolia 1. SčV, a.s.

V edici „Příbram Hanuše Jelínka“ dosud vyšlo:

Hra na strach /1997/
Vánoce na blátě /1998/
Okamžiky /1999/
Vichřice na sídlišti /2000/
Viktoriánská rodinka /2001/
Zpěv pro hvězdy /2002/
Krokodýl v předsíni /2003/
Podzimní námořník /2004/
Pes se zavřenýma očima /2005/
Jezero uprostřed času /2006/
Můry v bodláčí /2007/
Bublišení /2008/
Oblékla se do moře /2009/
Tančila requiem /2010/
Na vedlejší koleji /2011/
My generation, baby /2012/
Cesta tam a zase zpátky /2013/
Tiché tóny /2014/

Navštivte naše webové stránky www.kjd.pb.cz

Nakladatelství Knihovny Jana Drdy vydalo a vydává knihy regionálních, začínajících i zavedených autorů. Na našich stránkách získáte informace o vydaných knihách i o možnosti jejich zakoupení.

KJD PŘÍBRAM

TICHÉ TÓNY

Almanach 18. ročníku literární soutěže
„Příbram Hanuše Jelínka“
Grafická příprava: Karel H. Šťastný
Vydala: Knihovna Jana Drdy
(nám. TGM 156, Příbram)
Tel.: + 420 318 626 486; www.kjd.pb.cz
Vytiskl: PBtisk a.s.
(Dělostřelecká 344, Příbram)
Tel.: +420 318 493 711; www.pbtisk.eu
Vydání první.
© Knihovna Jana Drdy, 2014
ISBN 978-80-86937-47-2